ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ: ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΕΤΟΣ Ε΄.—ΤΟΜΟΣ Ε΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

8 ΜΑΡΤΙΟΥ 1891—1892

ΈΤΟΣ Ε' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 17 Μαρτίου 1891 Ἀριθ. 204

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας"

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ' καὶ δ' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.— Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέμπτον ἔτος. — Εἶναι ἡ προῖξ θεσμὸς ὠφέλιμος ἢ ἐπιβλαβής; (ὑπὸ Αὔρας Σποράδας). — Ἡ Ἀγορὰ τῶν Κυριῶν τοῦ Νοσοκομείου. — Αἱ θυγατέρες τοῦ Βασιλέως (ὑπὸ κ. Μέσσης Μάσσωνος). — Οἱ δύο Ἄγγελοι. — Ἡ ἐπίδρασις τοῦ φόβου (ὑπὸ κ. Μαρίας Ἀλδὺ Ἰατροῦ). — Ὁ Μάρτης (ποίημα (ὑπὸ κ. Κρυσταλλίας Χρυσοβέργη). — Οἱ ρητορικοὶ λόγοι τοῦ κ. Μοσχάκη. — Ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Συντεχνιῶν. — Τὸ λαχεῖον τοῦ Ἡμερολογίου τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν». — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλαί. — Συνταγαί. — Ἐπιφυλλίς.

ΠΕΜΠΤΟΝ ΕΤΟΣ

Ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν» εἶδε τὸ φῶς τὸν Μάρτιον! Ἡμέραν θαλπερὰν ἀνοίξεως, καθ' ἣν ἡ φύσις ἐμειδία γλυκὺ καὶ πλῆρες ἐλπίδων καὶ ὑποσχέσεων μειδίαμα. Φύλλον ἡμερόβιον, εἶπον οἱ μισογύναι· θνησιγενές, εἶπον οἱ ἀπαισιόδοξοι· προοδευτικόν, εἶπον οἱ φίλοι τῆς προόδου. Οὗτοι μᾶς ἐνεθάρρυναν, ἐκεῖνοι μᾶς ἐπολέμησαν. Εὐγνώμονες πρὸς τοὺς μέν, ἀμνησίκακοι πρὸς τοὺς δέ, ἐπελήφθημεν τοῦ ἔργου.

Τὸ μέλλον ἀληθῶς ἐξετείνετο πρὸ ἡμῶν κάπως σκοτεινόν, περιβεβλημένον ἰδίᾳ τὸν πολύπτυχον τοῦ ἀγνώστου πέπλον. Ἡ ὁδὸς ἣν εἴχομεν νὰ διατρέξωμεν οὔτε ὁμαλὴ ἦτο, ἀλλ' οὔτε ζωογόνους ὀάσεις, ἔστω καὶ μακρόθεν, ἐπεδείκνυεν ἡμῖν. Ἐνώπιόν μας ὑψοῦντο οὐρανομήκεις οἱ σκόπελοι τῆς προλήψεως, τῆς περὶ πνευματικῆς ἀδυναμίας τῆς γυναικὸς ἐδραιωμένης πλέον παρ' ἡμῖν πεποιθήσεως. Ὠφείλομεν νὰ ὁπλισθῶμεν μὲ ὑπομονήν, ἀλλὰ καὶ ἀνεξάντλητον ἐνεργετικότητα, ἵνα κατεδαφίσωμεν λίθον πρὸς λίθον, μόριον πρὸς μόριον τοὺς φραγμοὺς τούτους.

Ἡ ἕνωσις ἀποτελεῖ τὴν δύναμιν. Ἡνώθημεν λοιπὸν πᾶσαι αἱ δυνάμεναι καὶ ἐβαδίσαμεν πρὸς τὰ ἐμπρός. Ἤτον ἄχαρις, ἀνιαρὸς ὁ ἀγὼν τῶν πρώτων τοῦ βίου μας ἡμερῶν. Αὗται ἐν τούτοις παρῆλθον ὡς καὶ οἱ μῆνες, καὶ τὰ ἔτη διαδεχόμενα ἄλληλα. Ἡ μετὰ τόσης ἀνυπομονησίας ἀναμενομένη ἡμέρα ἀνέτειλε τέλος. Ναί! οἱ σκόπελοι κατερρίφθησαν, τὸ ἔδαφος ἐγένετο ἤδη ὁμαλόν.

Τεσσάρων ἐτῶν δημοσιογραφικὸς γυναικεῖος βίος, μὲ πρόγραμμα ὡρισμένον καὶ ἀκριβῆ αὐτοῦ ἐκπλήρωσιν, μὲ ἀρχὰς καὶ πεποιθήσεις, ἃς ἐκθύμως ὑπεστηρίξαμεν, ἤρκεσαν εἰς τὸ νὰ μεταπείσουν καὶ τοὺς μᾶλλον προληπτικοὺς κατὰ τῆς γυναικός. Ἤρχισαν νὰ ἐννοῶσι καὶ οἱ ἀσπονδότεροι τῶν ἐχθρῶν μας, ὅτι αἱ γυναῖκες δὲν εἴμεθα μόνον ὀνειροπόλα ὄντα, μεταβάλλοντα ἰδέας καὶ γνώμας ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν, ὅτι δὲν προωρίσθημεν μόνον, ἵνα στολίζωμεν αἰθούσας καὶ νὰ καταρτίζωμεν μαγειρεῖα, ἀλλ' ὅτι δυνάμεθα συγκεντρούμεναι νὰ φέρωμεν εἰς πέρας πᾶν ὅ,τι ἀναλάβωμεν, ἔστω καὶ ἐὰν τοῦτο ἐθεωρεῖτο μέχρι τοῦδε ἀναγόμενον εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν τοῦ ἀνδρὸς δικαιοδοσίαν.

Δὲν ἐζητήσαμεν ἐν τούτοις νὰ σφετερισθῶμεν δικαιώματα συναδέλφων ἀνδρῶν, ἀλλ' οὔτε νὰ βαδίσωμεν τὴν ὁδόν, ἣν οὗτοι ἔβαινον καὶ βαίνουσιν. Οὗτοι ἀκολουθοῦντες τὸ πνεῦμα τοῦ αἰῶνος, ζητοῦσι διὰ τῶν καθημερινῶν δημοσιογραφικῶν ἀγώνων των νὰ συνδιαλλάξωσιν ἀρχὰς καὶ στοιχεῖα ἐκ διαμέτρου, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀντίθετα. Προσπαθοῦσιν, ἀπόστολοι ἀκάματοι τῆς προόδου καὶ θερμοὶ τῆς δικαιοσύνης συνήγοροι, νὰ ἐπιτελέσωσι τὴν ἑνότητα τῆς ἐλευθερίας τῶν ἀτόμων μετὰ τῆς ἐξουσίας, τῆς πίστεως μετὰ τῆς ἀνεξιθρησκείας, τῆς ἰσότητος μετὰ τῆς ἱεραρχίας, τῆς τάξεως τῶν ἰδεῶν μετὰ τῆς ἐλευθεροσκεψίας, τοῦ κεφαλαίου μετὰ τοῦ ἡμερομισθίου. Πρόγραμμα εὐρύ, ἀγὼν εὐγενὴς καὶ γενναῖος, καθ' ὃν ἐν ἴσῃ τάσσεται μοίρᾳ ἄρχων καὶ ἀρχόμενος, πλούσιος καὶ πτωχός, ἐπιστήμων καὶ χειρώναξ, πιστὸς καὶ ἄπιστος. Μόνον ἡ γυνὴ ἐλησμονήθη παρὰ τῶν συναδέλφων ἡμῶν ἀνδρῶν.

Εἰς ἡμᾶς λοιπὸν ἀνετίθετο ὁ ὑπὲρ αὐτῆς ἀγών. Ἡμεῖς ἐπεδιώξαμεν καὶ ἐπιδιώκομεν τὴν ἐκ παραλλήλου μετὰ τοῦ ἀνδρὸς ἀνάπτυξιν αὐτῆς.

Δὲν κατήλθομεν εἰς τὸ δημοσιογραφικὸν στάδιον ὡς ἀνταγωνισταὶ τοῦ ἀνδρός, ἀλλ' οὔτε ἐδώκαμεν εἰς τὰς ὁμοφύλους σύνθημα ἐπαναστατικόν. Ἁπλῶς ἐπεκαλέσθημεν τὴν συνδρομὴν πασῶν καὶ πάντων, ἵνα ἐπιτύχωμεν τὴν ἑνότητα τῶν δύο μεγίστων τῆς δημιουργίας δυνάμεων: τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός.

Ἑνότης δὲν σημαίνει ἰσότης. Οὐδέποτε ἐσκέφθημεν νὰ ζητήσωμεν τὴν ἐξίσωσιν τῆς γυναικὸς πρὸς τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ τὴν ἀμοιβαίαν συμπλήρωσιν αὐτῶν.

Καίτοι δὲ ἡ θέσις μας σήμερον εἶναι σχετικῶς ὑπερτέρα τῆς τῶν γυναικῶν τοῦ παρελθόντος, καίτοι οἱ νόμοι, οἱ τὰ καθ' ἡμᾶς κανονίζοντες, ἐβελτιώθησαν καὶ τὰ νέα ἤθη συμπληροῦσι τὸ ἔργον τῶν νόμων, καίτοι, ὁ καιρὸς παρῆλθε, καθ' ὃν αἱ θυγατέρες ἀπεκλείοντο τῶν ἐπὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ πλούτου κληρονομικῶν δικαιωμάτων των, καθ' ὃν αἱ γυναῖκες ἦσαν κτήματα καὶ δοῦλαι τοῦ ἀνδρός, καθ' ὃν αἱ μητέρες ἔκυπτον αὐχένα δουλικὸν πρὸ τῶν υἱῶν, ἐν τούτοις οὐδὲν ζήτημα παρουσιάζει πλείονας προλήψεις πρὸς καταπολέμησιν, μείζονας ἀδικίας πρὸς ἐπανόρθωσιν, περισσότερα κακὰ πρὸς βελτίωσιν, ὅσον τὸ ζήτημα τῆς γυναικός.

Ἡ περὶ πρωτοπλάστων παράδοσις ἐξήρτησε τόσον αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἀνδρός, ἀπέδωκεν αὐτῇ τόσην κακίαν, ὥστε ἡ ἀρὰ ἐκείνη κάθηται μέχρι σήμερον, μετὰ τόσων αἰώνων, πάροδον βαρυτάτη ἐπὶ τῶν ὤμων της. Τί ὑπῆρξεν αὕτη κατὰ τοὺς βιβλικοὺς χρόνους εἶναι εἰς πάντας γνωστόν.

Βραδύτερον οἱ φιλόσοφοι καὶ οἱ ποιηταὶ τὴν ἐχαρακτήρισαν ἐναλλὰξ ὡς ἄγγελον καὶ δαίμονα. Ὁ μεσαίων διὰ τοῦ στόματος ἑνὸς τῶν ἁγίων Συνοδικῶν του τῇ διεφιλονίκησε ψυχὴν ἀθάνατον. Οἱ νόμοι δὲ οἱ καὶ σήμερον λειτουργοῦντες συνετάχθησαν σχετικοὶ βεβαίως πρὸς τὰς περὶ γυναικὸς τοιτας παραδόσεις.

Καθ' ὅλον τὸ μακρὸν τοῦτο τῶν αἰώνων διάστημα, μόνος ὁ Σωτὴρ ἐδοκίμασε νὰ ἐξαγιάσῃ καὶ χειραφετήσῃ τὴν γυναῖκα. Μόνος αὐτὸς ἐδοκίμασε νὰ καταστρέψῃ τὰς περὶ αὐτῆς πεπλανημένας γνώμας. Ὁ ἅγιος σκοπός του ἐπέτυχε μόνον κατὰ τὸ ἥμισυ. Διότι μεθ' ὅλας τὰς ὑπὲρ αὐτῆς τοῦ χριστιανισμοῦ προσπαθείας ἡ γυνὴ μέχρι σήμερον θεωρεῖται ὂν κατώτερον, περὶ τοῦ ὁποίου δευτερεύουσα μόνον, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ οὐδεμία λαμβάνεται πρόνοια.

Παρ' ἡμῖν ἰδίᾳ ἡ θέσις τῆς γυναικὸς εἶναι ἀπηλπιστική. Ἐκπαίδευσις δημοσία, ὑπὸ τὴν πραγματικὴν τῆς λέξεως σημασίαν, δὲν ὑπάρχει δι' αὐτήν. Τεχνικὴ ἢ ἐπαγγελματικὴ μόρφωσις οὔτε. Ὁ βίος ἐκτὸς τοῦ γάμου ἀδύνατος. Ὁ γάμος ἄνευ προικὸς ἐπίσης ἀδύνατος. Ἡ γυνὴ ὡς σύζυγος δὲν εἶναι κυρία τῆς ἰδίας περιουσίας, δὲν δικαιοῦται νὰ διαθέσῃ οὔτε ὀβολὸν ἐξ αὐτῆς. Ἰσοβίως θεωρεῖται ὑπὸ τοῦ νόμου ἀνῆλιξ καὶ ἀνίκανος. Ὡς μήτηρ δὲν ἔχει οὐδὲν νόμιμον δικαίωμα ἐπὶ τῆς ἀνατροφῆς καὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ τέκνου της. Ὡς πολῖτις δὲν δύναται νὰ ἶναι κηδεμὼν ὀρφανῶν, ἀλλ' οὔτε νὰ παρουσιασθῇ ὡς μάρτυς εἰς οἱανδήποτε νόμιμον πρᾶξιν. Ἐν ταῖς ἐργατικαῖς τάξεσι τίς ὑποφέρει πλειότερον; ἡ γυνή. Εἰς ποῖον ἐπιπίπτουσι τὰ βάρη τῶν νόθων τέκνων; εἰς τὰς γυναῖκας. Τίς ὑφίσταται τὸ ὄνειδος τῶν παραβιαζομένων τῆς ἡθικῆς ὅρων; ἡ γυνή. Εἰς τὰς ἀνωτέρας τάξεις αἱ γυναῖκες εἶναι ἄρα εὐτυχέστεραι; Ὄχι πάντοτε. Ἀνίκανοι, ὡς ἐκ τῆς ἐπιπλάστου, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, ἀνατροφῆς των, νὰ ἀναθρέψωσι τὰ τέκνα των ἢ νὰ καταστῶσι κοινωνοὶ τῶν ἰδεῶν τῶν ἀνδρῶν των, γίνονται θύματα τῆς καταβιβρωσκούσης τὴν ψυχήν των ἀνίας καὶ τῆς φονευούσης αὐτὰς ἀργίας καὶ ὀκνηρίας.

Ἰδοὺ ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ἡ εἰκὼν τῆς συγχρόνου γυναικός, ἣν μόνον γυνὴ ἠδύνατο νὰ μελετήσῃ ἀμερολήπτως, ἣν μόνον γυνὴ ἠδύνατο νὰ ἀποκαλύψῃ, καὶ ὑπὲρ ἧς νὰ ὑψώσῃ φωνήν.

Τὴν μελέτην τῆς καταστάσεως ταύτης ἀνελάβομεν, ὅτε πρὸ τετραετίας κατήλθομεν εἰς τὸν δημοσιογραφικὸν ἀγῶνα καὶ τὴν βελτίωσιν αὐτῆς ἐπεδιώξαμεν ἐπιμόνως, χωρὶς οὔτε ἐπὶ στιγμὴν νὰ ἀποθαρρυνθῶμεν ἢ δειλιάσωμεν πρὸ τῶν παρεμβαλλομένων ἡμῖν προσκομμάτων. Τὸ ἐπιτευχθὲν ἀποτέλεσμα κατὰ τὸ τετραετὲς τοῦτο διάστημα ὑπερέβη ἀληθῶς τὰς προσδοκίας μας, εἶναι δ' εἰς πάντας γνωστόν, ὅπως μὴ ἐπαναλαμβάνομεν τὴν ἀνακεφαλαίωσιν αὐτοῦ.

Τί ἐλπίζομεν; Πολλά· ἐὰν τύχωμεν ἐν τῷ μέλλοντι τῆς ὑποστηρίξεως ἐκείνων, εἰς τὴν συνεργασίαν τῶν ὁποίων ὀφείλομεν τὸ παρελθόν. Ἡ Ἑλληνικὴ δημοσιογραφία, ὡς πολύτιμος τῆς ἐπιτυχίας μας παράγων, τὸν ἀληθῆ πολιτισμὸν καὶ τὴν πρόοδον ἐξυπηρετοῦσα, ἐτάχθη πρώτη παρὰ τὸ πλευρόν μας, μᾶς ὑπεστήριξε καὶ μᾶς ἐνίσχυσε. Τὴν εὐγνωμονοῦμεν ὡς καὶ πάντας τοὺς τὸ εὐγενὲς αὐτῆς παράδειγμα ἀκολουθήσαντας.

Πρὸς τὰς συνεργάτιδας ἡμῶν, καὶ εἶναι πολλαὶ αἱ μεθ' ἡμῶν εἴτε διὰ τοῦ καλάμου, εἴτε δι' εὐγενῶν ἐνεργειῶν των ἀγωνιζόμεναι, ἀποτείνομεν καὶ πάλιν τὰς θερμὰς εὐχαριστίας μας. Ἡ ἕνωσις ἀποτελεῖ τὴν δύναμιν. Τοῦτο ἔστω πάντοτε τὸ σύμβολόν μας. Ἡνωμέναι θὰ βαδίσωμεν πρὸς τὴν ἀληθῆ πρόοδον, θεμελιοῦσαι τοὺς οἴκους, ὧν ἐτάχθημεν φύλακες, ἐξημερόνουσαι καὶ ἐξευγενίζουσαι τὰ ἤθη, ὧν ὡρίσθημεν θεσπισταὶ καὶ παρέχουσαι εἰς τὴν πατρίδα ἄνδρας, ὧν ἔχει ἀνάγκην διὰ τὴν εὐημερίαν της.

Η ΠΡΟΙΚΙΣΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ
ΕΙΝΑΙ ΘΕΣΜΟΣ ΩΦΕΛΙΜΟΣ Η ΕΠΙΒΛΑΒΗΣ;

Ἡ προίξ! Ἰδοὺ λέξις πτωχή, λέξις μονοσύλλαβος, ἐκ πέντε μόνον γραμμάτων ἀπαρτιζομένη, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀπασχολοῦσα τὸ στόμα προφερομένη, καὶ ἐν τούτοις ἐγκλείουσα πολλὴν δύναμιν, πολὺν στόμφον, πολλὴν οἴησιν, ἀλλὰ καὶ πολλὰς σκέψεις, πολλὰς πικρίας, πολλοὺς στεναγμοὺς καὶ πολλὰ δάκρυα.

Τίς ἄρα γονεύς, πλούσιος ἢ πτωχός, φιλόστοργος ἢ ἄστοργος, προνοητικὸς ἢ ἀδιάφορος, δὲν ὑπέφερε, δὲν ἔμεινεν ὥρας ὁλοκλήρους ἐν τῷ γραφείῳ του ἢ τῷ ἐργαστηρίῳ, στηρίζων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς καὶ εἰς μυρίας παραδιδόμενος σκέψεις κατὰ τὰς κρισίμους τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς κόρης του στιγμάς, καὶ ἔχων πρὸ τῶν ἀπλανῶν ὀφθαλμῶν του μεγάλοις γράμμασι γεγραμμένην τὴν λέξιν π ρ ο ί ξ;

Τίς δὲν κατεδιώχθη, ἐργαζόμενος, περιπατῶν καὶ διασκεδάζων ἔτι, ὡς ὁ Ὀρέστης, ὑπὸ τῆς φρικτῆς αὐτῆς Ἐριννύος,

Τίς δὲν ἔμεινεν ἄϋπνος πολλὰς νύκτας, ἢ δὲν ἠγέρθη τοῦ ὕπνου του τρέμων καὶ ἄπελπις ὑπὸ τοῦ πιέζοντος τὰ στήθη του κακοῦ αὐτοῦ ἐφιάλτου;

Ἡ προίξ!

Εἶναι ὁ σκόπελος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου συντρίβονται τὰ μέχρι τινὸς ἀνυπόπτως ἐν τῷ πελάγει τῆς ζωῆς πλέοντα σκάφη τῶν νεαρῶν ὑπάρξεων!

Εἶναι ὁ κακὸς δαίμων, ὁ μὲ ἀπαισίους ὀφθαλμοὺς ἀπενίζων, διώκων καὶ ἀπειλῶν γονεῖς καὶ θυγατέρας, ὁ μὲ παγερὰν χεῖρα συλλαμβάνων, σείων καὶ κλονῶν τὰς ὑπάρξεις αὐτῶν καὶ ρίπτων ἐνίοτε, ἄνευ ἐλπίδος, νεκροὺς ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς ζωῆς.

Τίς δὲν κατηράσθη τὸ φοβερὸν τοῦτο φάσμα, ἅπαξ τοὐλάχιστον, ἐπὶ ζωῆς;

Εἰς τίνα δὲ ἡ παγερά, ὡς ἡ κεφαλὴ τῆς Μεδούσης, κεφαλή του, δὲν ἐνεφανίσθη ψιθυρίζουσα, ὡς εἰς τὸν Βροῦτον, «Ὄψει με εἰς στιγμὰς κρισίμους;»

Εἶναι πτωχός! ἀναγκάζεται νὰ ὑποστῇ τὰς συνεπείας τῆς ἀκουσίου πτωχείας του, ἤτοι νὰ καταδικάσῃ τὰς θυγατέρας του εἰς τὴν ἀγαμίαν, καθ' ὅσον ἡ πτωχὴ τὴν ἔκφρασιν, ἀλλὰ πλουσία τὴν σημασίαν λέξις, προίξ, δὲν ὑπάρχει.

Εἶναι πλούσιος! δυσκολεύεται εἰς τὴν ἐκλογήν, καθ' ὅσον ἀγνοεῖ ἂν οἱ ὑποψήφιοι αἰτοῦσι τὴν θυγατέρα του αὐτὴν ἢ τὴν προῖκά της, ἢ ἂν ἡ διὰ τοσούτων οἰκονομιῶν καὶ στερήσεων

ἀθροισθεῖσα περιουσία του δὲν εἶναι πεπρωμένον νὰ διασπαρῇ εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους, καὶ ἡ κόρη δι' ἣν τόσα ὑπέστη νὰ βυθισθῇ εἰς τὴν δυστυχίαν.

Ἡ προίκισις τῆς γυναικὸς εἶναι θεσμὸς ἐπιβλαβὴς τῇ οἰκογενείᾳ καὶ τῇ κοινωνίᾳ.

Καὶ τί θεωρεῖται ἐπιβλαβὲς τῇ οἰκογενείᾳ καὶ τῇ κοινωνίᾳ;

Πᾶν ὅ,τι συντελεῖ εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν αὐτῶν κατάπτωσιν.

Καὶ ὁ θεσμὸς τῆς προικίσεως συντελεῖ εἰς τοῦτο;

Βεβαίως, ἀφοῦ κυοφορῇ τὴν ἀγαμίαν καὶ τὴν ἐκ ταύτης ἠθικὴν τῶν ἀτόμων καὶ τῶν κοινωνιῶν καταστροφήν.

Μὴ παραδεχόμεναι ὅτι ἡ πρὸς τὰ ἄνθη ποιητικὴ ἀφομοίωσις τῆς κόρης, ἢ ἡ πλημμελὴς μόρφωσίς της ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς ἀποκαταστάσεώς της, καθ' ὅσον αἱ μὴ ἔχουσαι προῖκας κόραι, πᾶν ἄλλο ἢ ὡς τὰ ἄνθη, ὑπὸ τῶν γονέων ἀναπτύσσονται καὶ τρέφονται, καὶ πᾶν ἄλλο ἢ πλείονας ἐλλείψεις τῶν ἀποκαθισταμένων ἔχουσιν, ἐξετάσωμεν πῶς ὁ θεσμὸς οὗτος, ὅστις ὤφειλε νὰ θεωρῆται δευτερεύων, κατήντησεν ὁ πρῶτος καὶ ἀπαραίτητος καὶ τὸ χείριστον, ὁ τὴν καταστροφὴν τῶν οἰκογενειῶν προξενῶν.

Πταίει ὁ πολιτισμός; πτταίουσιν αἱ γυναῖκες; Ἰδοὺ τί θὰ καταδείξωμεν ἐν συντόμῳ.

Καὶ πρῶτον τί εἶναι καθ' ἑαυτὸν ὁ πολιτισμός;

Εἶναι ἡ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὰν παραδιδομένη καὶ ἀναπτυσσομένη πρόοδος! Εἶναι ἡ τελειότης, πρὸς ἣν ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ αἰῶνος εἰς αἰῶνα βαίνει! Εἶναι ἡ ἐξύψωσις ἡ νοητικὴ καὶ ἠθική, πρὸς ἣν ὁ ἄνθρωπος τείνει, ἀδιάφορον ἐὰν κακῶς ἐκτελῆται.

Ἡ δὲ πρόοδος αὕτη, ἡ τελειότης, ἡ ἐξύψωσις διὰ τίνος ἄλλου μέσου, ἢ τῆς ἐργασίας, τῆς ἀναπτύξεως τῶν δυνάμεων παράγεται;

Ἡ ἐργασία ἄρα, δι' ἧς τελειοποιεῖται ὁ ἄνθρωπος, δέον νὰ θεωρῆται ἔντιμος, ἱερά, ἄνευ διακρίσεως κλάδου. Ἄλλως τε, τίς ἡ ὠφέλεια, ἂν ὁ εἰς τῶν κλάδων θεωρούμενος ἔντιμος ἀνεπτύσσετο, οἱ δὲ λοιποὶ ἔμενον ἐν στασιμότητι;

Ὡς τὸ σῶμα, οὕτω καὶ ἡ κοινωνία ἔχει ἀνάγκην γενικῆς ἀναπτύξεως. Ὡς δὲ πᾶν ὄργανον εἶναι ἀναγκαῖον εἰς τὴν λειτουργίαν τοῦ ὅλου, καὶ οὐδέν, ὅσον εὐτελὲς καὶ ἂν ᾖ, περιφρονεῖται, οὕτω πᾶσα ἐργασία καὶ πᾶς ἐργάτης δέον νὰ μὴ περιφρονῶνται.

Ὁ πολιτισμός, ὁ διὰ τῆς ἐργασίας προερχόμενος, δὲν δύναται νὰ θεωρῆται ἀληθής, ἂν περιφρονῇ τὴν ἐργασίαν καὶ τὸν ἐργάτην, οἵτινες τοσοῦτον ὑψηλὰ τὸν ἀναβιβάζουσιν. Ἀφοῦ δὲ ὁ πολιτισμὸς ὀφείλει ν' ἀποδώσῃ δικαιοσύνην πρὸς τὸν ἐργάτην ἄνδρα, δὲν εἶναι δίκαιον ν' ἀποδώσῃ τὸ αὐτὸ καὶ πρὸς τὴν γυναῖκα, ἥτις μεταξὺ τῶν ἐργατῶν καταλέγεται;

Τὸ ὅτι ὅμως καὶ κατὰ τοῦτο ἀδικεῖ αὐτήν, τοῦτο κάλλιστα γινώσκομεν. Εἰς τὰς χώρας, ἔνθα ὑπάρχει πολιτισμὸς ἀληθής, ἡ γυνὴ ἐργαζομένη ἀντὶ νὰ περιφρονῆται καὶ ἐξευτελίζηται, ὡς συμβαίνει παρ' ἡμῖν, τιμᾶται· ὁ δὲ ἀνὴρ δὲν θεωρεῖ ἐξευτελιστικὸν νὰ συνδεθῇ μετ' αὐτῆς, μεριζόμενος τὰς οἰκογενειακὰς ὑποχρεώσεις καὶ ἀπαλλασσόμενος τῶν ὑλικῶν στενοχωριῶν τῶν συντελουσῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, εἰς τὴν συζυγικὴν διατάραξιν. Αὐτὸ τοῦτο συμβαίνει καὶ εἰς τὰς χώρας, ὅπου ψευδὴς πολιτισμὸς δὲν εἰσεγώρησεν.

Ὁ πολιτισμὸς ἡμῶν ἄρα εἶναι ψευδής, καὶ οἱ γονεῖς δικαιοῦνται νὰ αἰτιῶνται αὐτοῦ· διότι ἐνῷ ἀπέκλεισε τὰς γυναῖκας, πάσης ἄλλης (ὡς αὐτὸς νομίζει) ἐργασίας ἐντίμου, στερεῖ αὐτὰς καὶ τῆς ὀφειλομένης διὰ τὰ μόνα ἔργα των δικαιοσύνης, ἑπομένως καὶ τῆς προικός, ἣν θὰ προσεποριζοντο διὰ τὴν ἀποκατάστασίν των. Πταίουσιν αἱ γυναῖκες;

Δὲν ἀνήκομεν εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀπαισιοδόξων τῶν ἀρνουμένων πᾶσαν ἀρετήν· χωρὶς νὰ κολακεύσωμεν τὸ φῦλόν μας, ἀναγνωρίζομεν ὅτι κατὰ τὸ πλεῖστον, μητέρες καὶ κόραι ἐννοοῦσι τὴν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ θέσιν των· ὑπάρχουσι πλὴν ἐξαιρέσεις καὶ αἱ ἐξαιρέσεις αὗται δυστυχῶς θεωροῦνται ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν ὡς κανών, ἐντεῦθεν δὲ ἡ περὶ ἡμῶν σχηματιζομένη κακὴ ἰδέα.

Ὑπάρχουσι κόραι ἐντελῶς ἀγνοοῦσαι τὸ περὶ οἰκονομίας, ἐργασίας καὶ καθηκόντων κεφάλαιον· πλὴν εὐτυχῶς αἱ κόραι αὗται εἶναι αἱ ἔχουσαι προῖκας. Ἔρχονται εἰς τὴν συζυγικὴν στέγην μὲ τὴν ἐλαφρὰν κεφαλήν των ὑψωμένην, δὲν πατοῦσιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· νομίζει τις ὅτι ἵστανται ἐπὶ τῶν χιλιάδων των.

Ἐὰν δὲν ἀγαπῶσι τὸν σύζυγον, ὅπερ συμβαίνει κατὰ τὸ πλεῖστον, λαμβάνουσι πάντοτε θέσιν ἀμυντικήν, πετῶσιν, εἰς πᾶσαν ἄρνησίν του, τὴν αὐθάδη καὶ τυπικὴν φράσιν «εἶναι ἐκ τῆς προικός μου, κύριε»· καὶ ὁ κύριος, ὅστις κατὰ τὸν Σόλωνα, ὀφείλει νὰ εἶναι προσεκτικώτερος καὶ τρυφερώτερος πρὸς αὐτήν, ὡς φέρουσαν προῖκα, κύπτει τὸν αὐχένα, δέχεται τὸν τυραννικὸν αὐτὸν ζυγόν, ἐκτελεῖ πάσας τὰς ἀνοήτους αὐτῆς ἐπιθυμίας, ὅπως ἀποφύγῃ τὰς διενέξεις, ἕως ὅτου ἴδῃ τὸ χρηματοκιβώτιόν του κενόν. Ἂν ὅμως πρὶν ἐξαντληθῇ λάβῃ καὶ αὐτὸς τὴν αὐτὴν ἀμυντικὴν θέσιν, τότε ἐννοεῖται τί συμβαίνει.

Κόρη τοιαύτη νομίζει ὅτι ἡ προίξ της εἶναι πηγὴ ἀκένωτος, ἐξ ἧς δύναται νὰ ἀντλῇ ἄνευ φόβου· θέλει μάγειρον, θυρωρόν, θαλαμηπόλον, οἰκονόμον, τροφόν, παιδαγωγούς, αἰθούσας, χορούς, γεύματα κτλ. εἶναι δὲ ἱκανὴ νὰ καταβροχθίσῃ ἐντὸς ὀλίγου, οὐχὶ τὴν ἐκ τεσσαράκοντα, πεντήκοντα, ἢ καὶ ἑκατὸν χιλιάδων περιουσίαν της, ἀλλ' ἑκατομμύρια. Δὲν δύναται νὰ ἐνοχληθῇ ὑπὸ τῆς οἰκογενειακῆς εὐθύνης, τῆς ἀνατροφῆς τῶν σκανδάλων μικρῶν της, ἔχουσα φροντίδας σοβαρωτέρας, τὰς φροντίδας τῶν ἐνδυμάτων της, τῶν ἐπισκέψεων, τῶν περιπάτων, τῶν διασκεδάσεων, τῶν ἐρωτικῶν συνεντεύξεων καὶ λοιπῶν. Τὰ ἀσπάζεται, πλὴν εἰς ὡρισμένας ὥρας· καὶ τὰ ἀγαπᾷ, ὅταν ἡ καρδία της εἶναι κενή· ἀλλὰ καὶ αὐτά, πιστεύω, τὸ αὐτὸ νὰ πράττωσι, παρέχοντα πᾶσαν τὴν ἀγάπην των εἰς τὴν παιδαγωγόν, ἥτις, ἄλλως, κάλλιον ἐκτελεῖ τὸ πρὸς αὐτὰ καθῆκόν της. Οἱ δὲ νέοι βλέποντες ταῦτα καὶ πιστεύοντες ὅτι πᾶσα κόρη εἶναι τοῦ αὐτοῦ φυράματος, πνίγουσι πᾶν αἴσθημά των, πᾶσαν ἀρχήν των, εἰς οὐδὲν ἄλλο ἀποβλέποντες ἢ τὴν προῖκα, τὴν δυναμένην (ἂν δύναται) νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς ὅλα αὐτά, ἢ ἀποφεύγουσι τὸν γάμον καὶ τὰς εὐθύνας του, καταστρέφοντες ἠθικῶς καὶ καταστρεφόμενοι ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς, ἐν οἰκογενείαις ἀμφιβόλων ἠθῶν ἢ δυσωνύμοις κέντροις, δαπανῶντες πλείονα τῶν ὅσα θὰ ἐδαπάνων ἐντίμως μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των.

Ἡ προίξ δὲν εἶναι ὁ πλοῦτος τῶν οἰκογενειῶν. Πλοῦτος εἶναι ἡ οἰκονομία καὶ ἡ καλὴ διαχείρισις· ἡ δὲ ἄπροιξ, κόρη ἥτις ἐδιδάχθη πῶς διατηρεῖται πολυμελὴς οἰκογένεια διὰ μικρῶν πόρων, θὰ διοικήσῃ καλῶς τὸν οἶκόν της, εὐχαριστουμένη δι' ὀλίγων, εὐχαριστοῦσα καὶ κερδίζουσα τὴν ἀγάπην τοῦ συζύγου της διὰ τῆς ἀξίας της, καὶ οὐχὶ διὰ τῆς προικός της.

Ἐπιτραπήτω δὲ ἡμῖν νὰ μὴ θαυμάσωμεν τὴν ἀνωτέρω ἐκφραζομένην ἰδέαν τοῦ σοφοῦ Σόλωνος καὶ νὰ ἐκτιμώμεν τὰς ἀγαθὰς πράξεις, τὰς αὐθορμήτως ἐκτελουμένας καὶ οὐχὶ ὑπὸ τῶν ἀναγκῶν ἐπιβαλλομένας.

Ἔχουσαι τὴν ἰδέαν ὅτι αἱ γυναῖκες στηρίζουσι θεμέλια οἴκων, συμβουλεύομεν πᾶσαν κόρην νὰ ἔχῃ τοῦτο πρὸ ὀφθαλμῶν, πρὶν ὑπὸ τὴν συζυγικὴν στέγην κλεισθῇ, καὶ πᾶσαν μητέρα νὰ διδάξῃ ἐμπράκτως τῇ θυγατρὶ αὐτῆς, πρὶν παραδώσῃ αὐτὴν εἰς ξένας χεῖρας.

Ἀντὶ δὲ νὰ κωφεύωμεν εἰς τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς ἀρχάς μας, ὑπολαμβάνουσαι ὅτι ἐν τῷ πλούτῳ ὑπάρχει ἡ εὐδαιμονία, ἂς ἀκολουθῶμεν τὴν συμβουλὴν τοῦ ἀρχαίου σοφοῦ, οὐχὶ τὰς οὐσίας αὐξάνουσαι ἀλλὰ τὰς ἀνάγκας ἐλαττοῦσαι.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13ῃ Μαρτίου 1891

Αὔρα Σπορᾶς

ΑΓΟΡΑ

ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΔΗΜ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Ὑπάρχουσιν ἐν τῷ κόσμῳ δυστυχίαι, πρὸ τῶν ὁποίων δύναταί τις νὰ ἀντιτάξῃ θάρρος καὶ ὑπομονὴν καὶ ἂς δύναται φιλοσοφῶν νὰ ὑπερπηδήσῃ, ἄνευ μεγάλων ἀγώνων καὶ κινδύνων. Μόνη ἡ νόσος, ἡ ἀποστέρησις τῆς ὑγείας, τοῦ πολυτιμοτάτου καὶ ἀπαραιτήτου τῆς ἀνθρωπίνης εὐτυχίας παράγοντος, εἶναι δυστυχία, καθ' ἣς οὔτε θάρρος, οὔτε καρτερία, οὔτε ὑπομονὴ δύναται νὰ κατισχύσῃ.

Ὅταν δ' ἡ νόσος συνοδεύηται καὶ ὑπὸ ἐνδείας καὶ ἐγκαταλείψεως, ἀποβαίνει ἡ μεγίστη καὶ ὑπερτάτη τῶν δυστυχιῶν. Καθηλωμένη ἐπὶ ἀχυρίνης στρωμνῆς ἀτυχὴς ὕπαρξις, κατατρυχωμένη ὑπὸ φυσικῶν ἀλγηδόνων καὶ ἠθικῶς βασανιζομένη ὑπὸ μυρίων σκέψεων εἴτε περὶ τῆς τύχης ἐγκαταλελειμμένων ἄνευ ἄρτου τέκνων, εἴτε περὶ τῆς ἠθικῆς ἀξιοπρεπείας συζύγου νέας καὶ ἄνευ προστάτου, εἴτε περὶ τῆς ἐσχάτης παρὰ δανειστῶν καταδιώξεως, ἀποτελεῖ τὴν ὑψίστην τῆς ἀπογνώσεως καὶ ἀπελπισίας εἰκόνα.

Τὸ νοσοκομεῖον, ἵδρυμα ἐξόχως φιλανθρωπικόν, χορηγεῖ εἰς τὰς δυστυχεῖς αὐτὰς ὑπάρξεις κλίνην, φάρμακα, ἰατρὸν πρὸς θεραπείαν τῶν φυσικῶν πόνων. Ἀλλὰ ποσάκις ἡ ἐπιστήμη δὲν ὀπισθοχωρεῖ ἀνίσχυρος καὶ ἀσθενὴς πρὸ τῆς ἠθικῆς τοῦ πάσχοντος ἐξαντλήσεως, πρὸ τῆς μαρασμώδους ψυχικῆς καταπονήσεως αὐτοῦ;

Οἱ ἠθικοὶ πόνοι ἔχουσιν ἀνάγκην ἰατροῦ, ὡς καὶ οἱ φυσικοί. Τοὺς μὲν θεραπεύει ἡ ἐπιστήμη, τοὺς δὲ μετριάζει, ἀνακουφίζει, ἐξαλείφει πολλάκις ἡ φιλάνθρωπος γυνή! Ἡ δύναμις τῆς γυναικὸς εἶναι συνεχῶς ὑπερτέρα τῆς ἐπιστήμης. Ὁ ἰατρὸς προκαλεῖ διὰ τῶν φαρμάκων του τὴν ὀδημονίαν τοῦ πάσχοντος. Ἡ γυνὴ διὰ τῆς ἀγγελικῆς ἐνισχύσεώς της τὸ μειδίαμα αὐτοῦ.

Τὸ ἔργον τῶν ἰατρῶν τῆς ψυχῆς, τῶν εὐγενῶν τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος παρηγόρων, ἀνέλαβον, ὡς ἐγράψαμεν ἤδη, παρ' ἡμῖν κυρίαι εὐγενεῖς καὶ γενναῖαι, προεξαρχούσης τῆς γνωστῆς ἀνὰ τὸν φιλανθρωπικὸν κόσμον κ. Ναθαλίας Σούτσου.

Ἀπὸ ἑξαμήνου ἐργάζονται αἱ εὐγενεῖς καὶ μεγαλόψυχοι αὗται ὑπάρξεις ἀθορύβως καὶ σιωπηλῶς, ἐπιτελέσασαι πολλὰ ὑπὲρ τῶν ἀτυχῶν ἀσθενῶν τοῦ Πολιτικοῦ Νοσοκομείου μας.

Ἐὰν οἱ πάσχοντες εἶναι οἰκογενειάρχαι, αἱ κυρίαι μεριμνῶσι περὶ τῆς οἰκογενείας των, παρέχουσαι αὐταῖς βοηθήματα ἢ μετὰ τὴν ἀνάρρωσιν τοῦ πάσχοντος φροντίζουσι περὶ ἐξευρέσεως ἐργασίας αὐτοῦ. Εἶναι ξένος; Τηροῦσιν ἐνήμερον αὐτὸν καὶ τοὺς οἰκείους του διὰ τακτικῆς παραμυθητικωτάτης ἀλληλογραφίας, μετὰ τὴν ἀνάρρωσιν δ' αὐτοῦ, ἀφοῦ προσφέρωσιν ἐπί τινας ἡμέρας ἄσυλον δι' ἰδίων των δαπανῶν εἰς ξενοδοχεῖόν τι, τὸν ἀποστέλλουσιν εἰς τὴν οἰκογένειάν του, πληρόνουσαι ἐκ τοῦ ἰδίου των ταμείου τοὺς ναύλους καὶ τὰ λοιπὰ ἔξοδα. Ἐσύστησαν βιβλιοθήκην, ὅπως οἱ ἐν ἀναρρώσει διέρχωνται τὰς ὥρας των ἠθικοποιούμενοι διὰ τῆς ἀναγνώσεως, πρὸς τοὺς ἀγραμμάτους δὲ ἡ ἀνάγνωσις γίνεται παρ' αὐτῶν τῶν κυριῶν. Τέλος, εἰς ὀλίγας λέξεις, δὲν δύναται νὰ ἐκτεθῇ τὸ καλόν, ὅπερ ἐν τόσῳ μικρῷ χρονικῷ διαστήματι κατωρθώθη.

Ἀλλὰ πρὸς ἐπίτευξιν τούτου ἀπαιτοῦνται χρήματα, κεφάλαια, καὶ αἱ κυρίαι δὲν διαθέτουσι πολλά. Ἐπεκαλέσθησαν τὴν συνδρομὴν πολλῶν φιλανθρώπων, καὶ οὕτω κατηρτίσθη ἀγορὰ ἐκ διαφόρων καλλιτεχνικῶν ἐργοχείρων κυριῶν, ὡς καὶ ἐκ παντοίων εἰδῶν χρησίμων.

Ἔναρξις τῆς πωλήσεως τῶν εἰδῶν τούτων γενήσεται τὸ προσεχὲς Σάββατον ἐν τῷ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου Νηπιαγωγικῷ τοῦ Ἀρσακείου τμήματι. Τίς δὲν θὰ ἐπωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας ταύτης, ὅπως διὰ τῆς γενναιότητός του ἐνισχύσῃ τὰς κυρίας ἐν τῷ φιλανθρώπῳ ἔργῳ των; Θὰ μείνῃ ἄρα ἄνθρωπος ἀναίσθητος εἰς τὴν φωνὴν ταύτην τῆς εὐσπλαγχνίας καὶ φιλανθρωπίας;

ΑΙ ΘΥΓΑΤΕΡΕΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Ἐπὶ τῇ ἐλπίδι, ὅτι αἱ ἀναγνώστριαι τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» θὰ εὐχαριστηθῶσι, μανθάνουσαι τὰς ἐνεργείας διὰ τὴν ἐξάπλωσιν τῆς φιλανθρωπίας τῶν ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς ἀδελφῶν των, ἐπιχειρῶ νὰ δώσω μικρὰν σκιαγραφίαν ἀδελφότητος, ἥτις ἤδη ἔχει ἄνω τῶν 12,000 μελῶν, ἐνῷ μόλις πέντε ἔτη παρῆλθον ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτῆς.

Ὁ κύριος σκοπὸς αὐτῆς εἶναι ἡ εἰς τὴν ἀγαθοεργίαν ἕνωσις γυναικῶν πασῶν τῶν τάξεων καὶ ἡλικιῶν, ἄνευ διακρίσεως θρησκευτικοῦ δόγματος· τοῦτο μόνον ἀπαιτεῖται παρ' ὅλων τῶν μελῶν νὰ πιστεύωσιν εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ ἀναγνωρίζωσιν αὐτὸν ὡς ἀόρατον βασιλέα των. Οὕτως ἐπιδιώκουσι τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ πνεύματος τῆς φιλαδελφίας, διὰ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ ὁποίου μόνον δύνανται νὰ ἐξομαλυνθῶσί ποτε αἱ διαιρέσεις τῶν κοινωνικῶν τάξεων ἄνευ κινδύνου τῆς ἀναρχίας, τῆς προκυπτούσης ἐκ τῶν δογμάτων τῶν Κοινωνιστῶν. (Socialistes).

Τὰ μέλη τῆς ἀδελφότητος ταύτης ὀνομάζονται «αἱ τοῦ Βασιλέως θυγατέρες», καὶ φέρουσιν ὡς σημεῖον ἀναγνωρίσεως μικρὸν Ἑλληνικὸν σταυρὸν ἐξ ἀργύρου, κρεμάμενον ἀπὸ τοῦ στήθους διὰ λεπτῆς ταινίας πορφυρᾶς, διότι τοῦτο εἶναι τὸ βασιλικὸν χρῶμα· ἐπὶ δὲ τοῦ σταυροῦ εὑρίσκονται τὰ ψηφία I. H. N. (In is Name) σημαίνοντα «Ἐν ὀνόματι Αὐτοῦ». Τοῦτο εἶνε τὸ σύνθημα τῆς ἀδελφότητος, καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς λέξεσιν ἔγκειται ὁ μόνος κανὼν αὐτῆς· διότι πᾶν μέλος ὀφείλει νὰ ἐκτελῇ, εἰ δυνατόν, ὅ,τι ζητεῖται παρ' αὐτοῦ ἐν ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ.

Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1886, δέκα Κυρίαι τῶν ἀνωτάτων κύκλων τῆς Νέας Ὑόρκης συνῆλθον ἐπὶ τὸ αὐτό, ὅπως συζητήσωσι καὶ διοργανίσωσι σχέδιόν τι, διὰ τοῦ ὁποίου ἅπασαι αἱ Χριστιαναὶ γυναῖκες νὰ ἠδύναντο νὰ ἑνώνωνται εἰς μίαν μεγάλην ἀδελφότητα πρὸς ἀγαθοεργίαν. Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην ἀπεφασίσθη τὸ ὄνομα τῆς ἀδελφότητος, τὸ σύνθημα καὶ σημεῖον ἀναγνωρίσεως, καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐξαπλώσεως τῆς ἀδελφότητος. Κατ' ἀρχὰς ἠκολούθησαν τὸ σύστημα τοῦ Edward Hale, δηλ. ἀφοῦ ἐσχηματίσθη κεντρικὸς σύλλογος ἐκ δέκα ἀτόμων, ἐγένοντο κατόπιν καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι ἔχοντες ἕκαστος δέκα μέλη. Ἑκάστη δεκὰς ἀφίετο ἐλευθέρα νὰ ἐκλέξῃ τὸ φιλανθρωπικὸν ἔργον, ὅπερ ἐπεθύμει· ὤφειλεν ὅμως, διὰ τῆς Προέδρου αὐτῆς νὰ τηρῇ κοινωνίαν μετὰ τῆς κεντρικῆς δεκάδος, εἰδοποιοῦσα τὴν Γενικὴν Γραμματέα περὶ τῆς ἐργασίας αὐτῆς. Κατὰ τοῦτο μόνον μετεβλήθη κατόπιν ὁ ὀργανισμὸς τῆς ἀδελφότητος, ὅτι ἑκάστη δεκὰς ἠδύνατο νὰ περιλαμβάνῃ πλείονα ἀριθμὸν μελῶν, ἂν τοῦτο θὰ ἐφαίνετο συμφερώτερον, ἐτηρήθη ὅμως ἡ ὀνομασία δεκάς.

Πολυποίκιλοι εἶνε αἱ ἐργασίαι, ἃς ἀναλαμβάνουσιν αἱ δεκάδες.

Ὑπάρχουσι δεκάδες, αἵτινες ἐπισκέπτονται τοὺς ἀσθενεῖς, καὶ ἄλλαι, αἵτινες διατηροῦσιν ἱεραποστόλους· ἄλλαι προμηθεύουσιν ἄνθη διὰ τὰ Νοσοκομεῖα, ἄλλαι δὲ συντηροῦσι κλίνας· εἶνε δεκάδες, αἵτινες ᾄδουσι διὰ φιλανθρωπικοὺς σκοπούς, καὶ δεκάδες, αἵτινες ῥάπτουσιν· ἄλλαι ἀναλαμβάνουσι νὰ θέτωσι «φυλακὴν τῷ στόματί των», καὶ νὰ ἐνισχύωσι τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην. Δεκάς τις διακεκριμένων δεσποινίδων ἀνέλαβε τὴν ἐκπαίδευσιν μικρᾶς κόρης, παρέχουσα αὐτῇ ὅλας τὰς πρὸς μάθησιν εὐκολίας, ὧν ἀπήλαυσαν αὐταὶ αἱ ἴδιαι. Κυρία τις, ἐξ ἄλλης δεκάδος, ἔκτισε δι' ἰδίας δαπάνης (12,000 δολλαρίων) παράρτημα τοῦ νοσοκομείου τῆς πόλεως· τὰ μέλη δὲ ἄλλης δεκάδος ἐφωδίασαν τοῦτο μὲ ἀναπαυτικὰ καὶ φιλόκαλα ἔπιπλα, ὅμοια πρὸς τὰ εὑρισκόμενα εἰς τὰς οἰκίας των· ἐπὶ δὲ τῶν τοίχων ἀνεγράφη τὸ σύνθημα «Ἐν ὀνόματι Αὐτοῦ».

Διὰ τῶν ἀκολούθων ἀνεκδότων παρίσταται ζωηρῶς ἡ ἐπίδρασις τῆς ἀδελφότητος καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ συνθήματος:

Ἡμέραν τινά, εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου εἰς Μάρτφορδ, παρετηρήθη Κυρία τις, φιλοκάλως ἐνδεδυμένη, ἥτις ὡδήγει ἀπὸ τῆς χειρὸς μικρὰν πτωχὴν κόρην· μετὰ προσοχῆς ἐξήταζε τοὺς εἰς τὰς ἁμαξοστοιχίας ἐπιβάτας, ὡς ἂν ἐκ τῆς φυσιογνωμίας αὐτῶν ἤθελε λάβει θάρρος ὅπως ζητήσῃ χάριν τινά· ἐφαίνετο ὅμως ἀποτεθαρρημένη ἐκ τῆς ἐξετάσεώς της ταύτης καὶ ἤδη ἔστρεφε πρὸς τὸν ὁδηγόν, ἵνα παραδώσῃ εἰς αὐτὸν τὸ κοράσιον, ὅτε Κυρίας τινὸς πλησίον ἐκδυθείσης τὸ ἐπανωφόριον, εἶδε μικρὸν ἀργυροῦν σταυρὸν προσηρμοσμένον ἐπὶ τοῦ στήθους διὰ πορφυρᾶς ταινίας. Παρευθὺς ἡ ἐν λόγῳ Κυρία ἐστράφη πρὸς ταύτην καὶ δεικνύουσα συγχρόνως ὅμοιον σταυρόν, ὃν ἐφόρει, ἐψιθύρισεν· «Ἐν ὀνόματι Αὐτοῦ» φροντίσατε διὰ τὴν μικρὰν ταύτην κατὰ τὸ ταξείδιον· μειδιῶσα ἡ ταξειδεύουσα, ἀπήντησεν εὐθύς, «Ἐν ὀνόματι Αὐτοῦ» ἀναλαμβάνω τὴν φροντίδα». Καὶ πραγματικῶς, λαβοῦσα τὸ παιδίον ἐπὶ τῶν γονάτων της περιεποιήθη αὐτὸ ὡς ἂν ἦτο ἰδιόν της τέκνον.

Εἰς μέγα ἐμπορικὸν κατάστημα, ὅπου ὑπηρετοῦσι νεάνιδες, ἠκούετο ἀνυπόμονον κτύπημα, καλοῦν μίαν τούτων διὰ νὰ φέρῃ χρήματα ἐκ τοῦ ταμείου· ἐπειδὴ ἡ νεᾶνις ἠργοπόρησεν ὀλίγον, πικραὶ τῇ ἐγένοντο παρατηρήσεις· αὕτη δ' ὀργισθεῖσα ἀπήντησεν ἐν ἀγανακτήσει, ὅτε ἄλλη ὑπάλληλος, ταχέως ἀψαμένη τοῦ κατὰ τὸν λαιμὸν τῆς συναδέλφου της σταυροῦ, ἐψιθύρισε τὸ μυστικὸν σύνθημα, «Ἐν ὀνόματι Αὐτοῦ,» καὶ παρευθὺς αἱ πλήρεις ὀργῆς λέξεις ἔπαυσαν, καὶ οἱ ὀφθαλμοί της ἐπλήρωθησαν δακρύων μετανοίας.

Καὶ πάλιν—Κυρία, τῆς ὁποίας ἡ ὡραιότης τοῦ προσώπου καὶ ἡ φιλοκαλία τῆς πλουσίας ἐνδυμασίας διήγειρε τὸν θαυμασμὸν τῶν θεατῶν, ἐξήρχετο μεγάλου ἐμπορικοῦ καταστήματος τῆς Νέας Ὑόρκης, ἵνα ἐπιβῇ τῆς ἁμάξης της· ὁ ἄγριος ἄνεμος τοῦ Μαρτίου ἥρπασε τὸ ἐπανωφόριόν της, καὶ ἐνῷ ἐπάλαιε κατ' αὐτοῦ, μικρὸς ἀργυροῦς σταυρὸς ἔπεσε κατὰ γῆς· πτωχὸν κοράσιον, περιβεβλημένον παλαιὸν σάλιον, ἰδὸν τὸ συμβάν, ἔτρεξεν ἵνα σηκώσῃ τὸ κόσμημα· ἅμα ἰδὸν τὸν σταυρόν, ἐξήγαγε τοῦ κόλπου της ἕνα ὅμοιον. Ἡ Κυρία παρατηρήσασα τοῦτο, εἶπεν εἰς αὐτό, χαμηλῇ τῇ φωνῇ, «παιδί μου, τοῦτο εἶναι τὸ σημεῖον τῶν τοῦ βασιλέως θυγατέρων, μήπως καὶ σὺ εἶσαι μία ἐκ τούτων;» λαβοῦσα δὲ δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν της τὴν τῆς πτωχῆς κόρης, ἐμειδίασε πρὸς αὐτὴν μὲ τόσην γλυκύτητα, ὥστε τὸ συμπαθὲς βλέμμα της ἦτο πολυτιμότερον εἰς τὴν πτωχήν, παρὰ τὸ χρῆμα, ὅπερ ἀφῆκεν εἰς τὴν παγωμένην αὐτῆς γεῖρα, ἐνῷ ἔλεγεν, «Ἐν ὀνόματι Αὐτοῦ».

Μίαν τῶν καυστικῶν ἡμερῶν τοῦ Ἰουνίου, νεᾶνίς τις ἠσχολεῖτο, πωλοῦσα εἰς ἐμπορικὸν κατάστημα, καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Κυρία τις εἰσῆλθεν, ὅπως ἀγοράσῃ τι· ἐνῷ δὲ ἐξήταζε τὰ ὑφάσματα, ἅπερ εἶχε ζητήσει, παρετήρησεν εἰς τὸν λαιμὸν τῆς νεάνιδος ἀργυροῦν σταυρὸν ὅμοιον πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις ἐκρέματο ἀπὸ τὴν ἀδαμαντοκόλλητον καρφίδα της. Ἐν τῷ ἅμα ἔκυψε καὶ εἶπε πρὸς αὐτήν, ὤ, φορεῖτε τὸν ἀργυροῦν σταυρόν! τότε εἴμεθα ἀδελφαί· καὶ λαβοῦσα τὴν χεῖρά της, ἔθλιψεν αὐτὴν θερμῶς, καὶ μετ' ἐνδιαφέροντος ἀπέτεινεν εἰς αὐτὴν ὀλίγας ἐρωτήσεις περὶ τῆς ἐργασίας της, ἐὰν δηλ. δὲν τῇ παρεῖχε πολὺν κόπον, καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἡ νέα ἀπεκρίθη «μάλιστα, καὶ πρὸ πάντων εἰς τοιαύτας θερμὰς ἡμέρας, ἀλλὰ σήμερον τόσαι τοῦ βασιλέως θυγατέρες ἦλθον, καὶ μοὶ ὡμίλησαν μετὰ συμπαθείας, ὥστε δὲν ἠσθάνθην τὸν κόπον μου».

Ἐκ τῶν ἄνω διηγήσεων εὐκόλως δύναται ἕκαστος νὰ ἐννοήσῃ τὴν μεγάλην ἐπιῤῥοήν, ἣν ἐξασκεῖ ἡ ἀδελφότης αὕτη. Πόσαι λυπημέναι καρδίαι εὐφραίνονται διὰ τῶν συμπαθητικῶν λέξεων τῶν συναδέλφων των! καὶ πόσαι θλίψεις καὶ δυστυχίαι ἀνακουφίζονται διὰ τῆς βοηθείας τῶν τοῦ βασιλέως θυγατέρων!

Ἡ ἀδελφότης αὕτη δὲν περιορίζεται μόνον ἐν Ἀμερικῇ· εἰς οἱονδήποτε μέρος τοῦ κόσμου εὑρισκόμενός τις, ἂν θελήσῃ, σχηματίζει δεκάδα καὶ πράττων τοῦτο θὰ ἀποτελέσῃ μέλος τῆς ὅλης ἀδελφότητος.

Αἱ Ἑλληνίδες θὰ ὑστερήσωσιν εἰς τοῦτο;

Μπέσση Μάσσωνος

ΟΙ ΔΥΟ ΑΓΓΕΛΟΙ

Ἀνὰ τὸ ἄπειρον ἀντήχει μελαγχολικὴ καὶ κλαυθμηρὰ ἡ κωδωνοκρουσία τοῦ ναοῦ τοῦ νεκροταφείου Ἀθηνῶν. Ἦτο τὸ πρῶτον Σάββατον τῆς τεσσαρακοστῆς, τὸ ψυχοσάββατον, ἡ ἑορτὴ τῶν τοῦ κοιμητηρίου συνοικιστῶν. Ἡ ἱερὰ λειτουργία εἶχεν ἤδη συντελεσθῆ καὶ ὁ ῥήτωρ τῆς ἡμέρας ἀποπερατώσει τὸν περὶ Ἀθανασίας τῆς ψυχῆς θαυμάσιον λόγον του. Οἱ ἱερεῖς λευκοφοροῦντες μετέβαινον ἀπὸ τάφου εἰς τάφον, ἵνα ἀναγνώσωσι τὰς μνημοσύνους εὐχὰς καὶ εἰς τολύπας κυανᾶς τὸ θυμίαμα ἀνήρχετο ἀραιούμενον πρὸς τὴν γαλανὴν τοῦ οὐρανοῦ στέγην.

Ἔβλεπέ τις γέροντας σεβαστοὺς μὲ χιονώδη κόμην, γυναῖκας μελανειμονούσας καὶ περιλύπους προχωρούσας ἐπὶ τοῦ χλοεροῦ ἐδάφους καὶ ἀναζητούσας σταυρὸν ἢ τάφον, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἀνεπαύετο ὕπαρξις τῆς ψυχῆς των προσφιλής. Πάντων τὰ χείλη ἠνοίγοντο ἵνα ἐγκωμιάζωσιν αὐτούς, πάντων αἱ χεῖρες ἔφερον νωπὰ καὶ ζωηρὰ τῆς ἀνοίξεως ἄνθη πρὸς στολισμὸν τῶν τάφων, τῆς ὑστάτης ταύτης ἀνθρωπίνης κατοικίας. Αἱ ἀρεταὶ τῶν ἑορταζόντων ἐπανήρχοντο μία πρὸς μίαν εἰς τὴν μνήμην τῶν συγγενῶν καὶ φίλων, οἵτινες ἐθρήνουν παρελθὸν εὐτυχές, τόσῳ προώρως ἀποσβεσθέν.

Ἐλαφρὸς ἄνεμος ἐφαίνετο στενάζων διὰ τοῦ φυλλώματος τῶν κυπαρίσσων, ὧν αἱ ὀξεῖαι κορυφαὶ ἐταλαντεύοντο πενθίμως ἀνὰ τὸ κενόν.

Πρὸ μικροῦ σταυροῦ ἀνθοστολίστου γυνὴ νέα προσηύχετο γονυκλιτής. Αἱ παρειαί της ἦσαν κάτωχροι, τὸ κυανοῦν βλέμμα της ἐχάνετο εἰς χείμαρρον δακρύων καὶ ἐπὶ τῶν τρεμουσῶν χειρῶν της ἔλαμπεν ὀγγαμήλιος δακτύλιος. Παρ' αὐτὴν ἐπὶ τῆς μακρᾶς μελανῆς ἐσθῆτός της ἦν γονυπετὲς μικρὸν παιδίον μὲ ἀνθηρὸν καὶ εὐφυὲς πρόσωπον. Ἠτένιζε, μετὰ τῆς εἰς τὴν ἡλικίαν του συνήθους ἀμεριμνησίας, τὸν μελαγχολικὸν στρόβιλον τῶν ξηρῶν φύλλων ἐπὶ τῶν μαρμαρίνων τάφων, ἐνῷ ἡ μήτηρ του ἐφαίνετο μετὰ πόνου προσκεκολλημένη εἰς τὸν σταυρόν, τὴν ἐσχάτην ταύτην τῶν δυστυχῶν παραμυθίαν...

Βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον οἱ ἐπισκέπται τῶν νεκρῶν ἀπεμακρύνοντο καὶ μόνη ἡ νεαρὰ γυνὴ ἔμενεν ἐπὶ τῆς θέσεώς της, προσευχομένη μὲ σπασμωδικὰ χείλη. Προσηύχετο διὰ τὸ ἀπὸ τῆς ἀγκάλης της προώρως ἀποσπασθὲν τέκνον της μετὰ πάλην

ἡρωϊκὴν κατὰ νόσου ἀνιάτου. Εἶχε πολὺ κλαύσει, πολὺ θρηνήσει ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου του καὶ ἡ ψυχή της ἀποκαμοῦσα ἤδη, διῳῶσα ἐλπίδος ἀνήρχετο κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἀκράτητος εἰς κόσμους αἰθερίους, ἐν οἷς ἐφαντάζετο ἱπτάμενον τὸν μικρὸν ἄγγελόν της. Ὡς ἐν ἐκστάσει δὲ διατελοῦσα τῇ ἐφάνη ὅτι ἤκουσε τὸν θροῦν πτερύγων, ἁρμονίας ἐναερίου μουσικῆς, καὶ τὸν οὐρανὸν ἀνοιγόμενον ὑπὸ ἀγγέλων μὲ χαρωπὰ πρόσωπα. Ἐν τῷ μέσῳ τούτων ἵστατο τὸ τέκνον της μειδιῶν αὐτῇ μετ' ἀγάπης... Ἡ ἀτυχὴς μήτηρ ἐκτὸς ἑαυτῆς ἀνέκραξεν:

— Ἰδού, ἰδοὺ αὐτό!

— Μητέρα μου, μητέρα μου, εἶπε τὸ παρὰ τὸ πλευρόν της μικρόν, τί ἔχεις, τί βλέπεις;

— Τὸν ἀδελφόν σου, ναί, τὸν ἀδελφόν σου! Ἄ! ἐὰν ὁ θεὸς μὲ ἐκάλει πλησίον του!

— Καὶ ἐγώ, μητέρα μου, τί θὰ γείνω ἐδῶ μόνον; εἶπε τὸ μικρὸν κλαῖον.

Ἡ μήτηρ τὸ προσέβλεψε μετὰ συγκινήσεως. Ὁ ἐπὶ τῆς γῆς ἄγγελος ἦτο ἐξ ἴσου προσφιλὴς ὡς καὶ ὁ ἐν οὐρανῷ. Οὗτος εἶχε ἀνάγκην τῆς μητρικῆς ἀγάπης, ἐνῷ ὁ ἄλλος ἠρκεῖτο εἰς τὴν προστασίαν τοῦ ἐπουρανίου πατρός.

Τότε σφίγγουσα εἰς τὸ στῆθός της τὸ ἐπιζῶν τέκνον της ἔλαβε μετ' αὐτοῦ τὴν ὁδὸν τῆς ζωῆς, ἣν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἤρχισε καὶ πάλιν νὰ ἀγαπᾷ.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΦΟΒΟΥ

Ὁ χειρότερος ἐχθρὸς τῆς ὑγείας εἶναι ὁ φόβος, ὄχι ὁ προκύπτων ὑπὸ αἰφνιδίου τινὸς δυστυχήματος, ἀλλ' ἰδίᾳ ἡ χρονία ἐκείνη κατάστασις, εἰς ἣν διατελεῖ τὸ πνεῦμα, τὸ μεγαλοποιοῦν τὰ ἐλάχιστα καὶ ἐν διαρκεῖ ἀνησυχίᾳ περὶ ἀσθενείας ἢ δυστυχήματός τινος ἐπικειμένου διατελοῦν.

Ὁ φόβος οὗτος εἶναι ἀσυνείδητος ἐνέργεια ψυχῆς μὴ ἐθισθείσης εἰς ἐξέλεγξιν καὶ συγκράτησιν τῶν ὁρμῶν της, εἶναι ρεῦμα ὕδατος, βαθὺ καὶ ὁρμητικόν, ὅπερ ἀποκρύπτει ἤρεμος ἐπιφάνεια.

Δὲν φαντάζεταί τις μέχρι τίνος σημείου ὁ ἀσυνείδητος οὗτος φόβος κλονίζει τὴν ὑγείαν μας καὶ καταστρέφει τὴν ἐνεργητικότητά μας. Ἐκφράζομεν τὸ ἀκούσιον τοῦτο συναίσθημά μας ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν λέγουσαι: φοβοῦμαι μὴ κρυολογήσω, φοβοῦμαι τὴν ὑγρασίαν, φοβοῦμαι αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο....

Πολλοὶ καὶ πολλοὶ ἔπαθον ἀκριβῶς, διότι ἐφοβοῦντο, μήπως πάθωσιν, ἰδίᾳ κατὰ τὰς ἐπιδημικὰς νόσους τὰ τρία τέταρτα τῶν πασχόντων προσβάλλονται ὑπὸ φόβου.

Ἐσχάτως ἐγένετο ἐν Ἀμερικῇ πείραμά τι τῆς ἐπιρροῆς τοῦ φόβου ἐπὶ καταδίκου εἰς θάνατον. Ὁ ἰατρὸς εἰσῆλθε, προσέφερεν αὐτῷ φάρμακον ὑπόπικρον, λέγων, ὅτι ἦτο δηλητήριον καὶ ὅτι μετὰ τρεῖς ὥρας ὁ κατάδικος ἤθελεν αἰσθανθῆ φρικτοὺς πόνους καὶ ἐμέτους. Καὶ ἀληθῶς, καίτοι τὸ φάρμακον ἦτο ἀβλαβέστατον, οὐχ ἧττον ἐπέδρασεν ἐπὶ τοῦ καταδίκου ὡς δηλητήριον, ἐντὸς δὲ τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ δυστυχὴς ἀπεβίωσεν, ὡσεὶ ἀληθῶς εἶχε δηλητηριασθῆ.

Ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου διάσημος νευρολόγος ἰατρὸς γράφει: Ἐνόσῳ φοβούμεθα τὴν ἀσθένειαν καὶ θεωροῦμεν αὐτὴν δυναμένην νὰ κατισχύσῃ τῆς ὑπάρξεώς μας, γινόμεθα συνεργάται αὐτῆς καὶ συντελοῦμεν εἰς τὴν ἐν ἡμῖν ἐπικράτησίν της. Ἐὰν τοὐναντίον ἔχωμεν πεποίθησιν εἰς τὴν ζωογόνον καὶ ἰαματικὴν τῆς φύσεως δύναμιν, ἐὰν ἀπομακρύνωμεν τὸν φόβον τῆς ἀσθενείας, γινόμεθα συνεργάται τῆς φυσικῆς ζωτικότητος καὶ μετ' αὐτῆς κατισχύομεν τῆς ἀσθενείας. Ἡ ἐπίδρασις τοῦ φόβου συστέλλει τὰ ἀγγεῖα, προξενεῖ σπασμοὺς καὶ οὕτω προκαλεῖ, ἐπιτείνει, καὶ συγκρατεῖ τὴν νόσον. Ἡ ὑπερνίκησις τοῦ φόβου διαστέλλει τὰ ἀγγεῖα, ἐπανορθοῖ τὴν τακτικὴν κυκλοφορίαν καὶ ἀποδίδει συνεπῶς πλήρη τὴν ὑγείαν.

Ὁποίαν δὲ ἐπιρροὴν ἐξασκεῖ ὁ φόβος καὶ ἡ δειλία καὶ ἐπὶ τῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς τοῦ ἀνθρώπου καταστάσεως, μαρτυροῦσι τὰ λεγόμενα τοῦ Ἄγγλου ψυχολόγου Μυλφόρδ: «Ὡς κρῖνον πεφυτευμένον εἰς καλὴν γῆν, ἑλκύει φυσικώτατα πρὸς ἑαυτὸ τὰ στοιχεῖα, ἅτινα τῷ ἀναγκαιοῦσι πρὸς τελείαν ἀνάπτυξίν του, οὕτω καὶ πνεῦμα ἐλεύθερον, ἀπηλλαγμένον παντὸς ἀγόνου καὶ στείρου φόβου, ἑλκύει, οὕτως εἰπεῖν, καὶ συγκρατεῖ πᾶν ὅ,τι ἀναγκαιοῖ αὐτῷ πρὸς ἐπιτέλεσιν τοῦ προορισμοῦ του καὶ ἐπίτευξιν τῶν σχεδίων του. Ἡ λύπη, ὡς ὁ φόβος μᾶς ἀφαιροῦσι τὴν δύναμιν τοῦ θριάμβου».

Πᾶς ἄνθρωπος ἠξεύρει, ὅτι αἱ δυνάμεις του διπλασιάζονται, ἐὰν δύναται νὰ συγκεντρώσῃ τὸ πνεῦμά του ἐπὶ τὸ ἔργον, ὅπερ ἀνέλαβε. Πᾶς καλλιτέχνης αἰσθάνεται, ὅτι ἡ δημιουργική του δύναμις, ἵνα ἐκδηλωθῇ, ἀνάγκη νὰ εἶναι ἀπηλλαγμένος ἀπὸ πάσης φροντίδος καὶ μερίμνης ξένης πρὸς τὴν τέχνην.

Ὁ φόβος λοιπὸν ὁπόθεν καὶ ἂν προκύπτῃ, καὶ οἱονδήποτε καὶ ἐὰν εἶναι τὸ αἴτιον αὐτοῦ, ἐπάγεται ἀδυναμίαν καὶ ἐξάντλησιν φυσικήν, ἠθικὴν καὶ πνευματικήν.

Ζῆτε μὲ ἐλπίδας, καὶ μὴ ὑποθάλπετε τὴν ἀπελπισίαν εἰς πᾶσαν τοῦ βίου περίστασιν. Προβλέπετε τὴν ἐπιτυχίαν καὶ τὴν χαράν, οὐδέποτε τὴν ἀποτυχίαν καὶ τὴν λύπην. Ἐὰν αὗται ἐπέλθωσιν, ἔχετε καιρὸν νὰ λυπῆσθε κατόπιν.

Μαρία Ἀλβέ. (Ἰατρός)

Ο ΜΑΡΤΗΣ

Ἀπ' τὸν χειμῶνα τὸν βαρὺ ἡ φύσις ραρκωμένη
Κοιμᾶτ' ἀκόμα· σιωπὴ εἶνε παντοῦ μεγάλη,
Ὅταν ὁ Μάρτης χαρωπὸς στὸν κόσμο κατεβαίνῃ
Φορεῖ στεφάν' ὁλόφωτο στ' ὁλόξανθο κεφάλι.

—

Τὸν βλέπουν καὶ σκορπίζονται εὐθὺς τὰ μαῦρα νέφη,
Παύει ὁ ἄγριος βορριᾶς καὶ γίνεται γαλήνη,
Θερμότερο τὸ βλέμμα του 'ς τὴ γῆ ὁ ἥλιος στρέφει,
Λάμπουν τ' ἀστέρια περὶ πολύ, εἶν περὶ γλυκειὰ ἡ σελήνη,

—

Ἀστοῦ Μάρτη τὸ γλυκὸ φιλὶ γλυκολαλάει τ' ἀηδόνι,
Ἡ χλόη καταπράσινη ὅλη τὴ γῆ σκεπάζει,
Ἀγόρουν τὰ χιόνια, ἔρχεται γοργὸ τὸ χελιδόνι,
Ἀνθίζει ἡ τριανταφυλλιά, ὁ κρῖνος μπουμπουκιάζει.

—

Μὲ τοῦ Μαρτιοῦ τὸν ἔρχομὸ ἀρχίζουν τὰ τραγούδια,
Ὁ Μάρτης μὲ χαμόγελο τοὺς κήπους μας στολίζει,
Ντύνει μὲ φύλλα τὰ δενδρά, τοὺς κάμπους μὲ λουλούδια
Καὶ τὴ δροσούλα καθ' αὐγὴ στέλνει καὶ τὰ ποτίζει.

—

Κι' ἀφοῦ μὲ χάρι κ' ἐμμορφιὰ τὰ πάντα ἑτοιμάσῃ
Τότε καὶ πάλι γελαστὸς τὴν ἐξουσί' ἀφίνει,
Τὸν κόσμον ἀποχαιρετᾷ καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ
Εἰς τὸν Ἀπρίλη τὸ φαιδρὸ τὸ σκῆπτρο παραδίνει.

Κρυσταλλία Χρυσοβέργη.

ΟΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΟΥ Κ. ΜΟΣΧΑΚΗ

Νέος Χρυσόστομος ἀναδείκνυται ὁσημέραι ὁ τῆς συγχρόνου χριστιανικῆς ἐκκλησίας ῥήτωρ κ. Ἰγνάτιος Μοσχάκης. Ὁ περὶ Ἀθανασίας τῆς ψυχῆς λόγος του ἐν τῷ νεκροταφείῳ κατὰ τὸ πρῶτον τῆς Τεσσαρακοστῆς Σάββατον ἦν ἀληθῶς θαυμάσιος. Οἷον ἰδεῶν ὕψος καὶ φράσεως καλλιέπεια καὶ λόγου εὐχέρεια καὶ πίστεως καὶ ἐλπίδος χείμαρρος.

Τὴν ἐπαύριον ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ὁ κ. Μοσχάκης, ἀκάματος, ἀνεξάντλητος ὡμίλησεν ἐπὶ μακρὸν περὶ τῆς μεταξὺ τοῦ οἴκου καὶ τῆς ἐκκλησίας σχέσεως. Πόσην ἐπέχυσεν ἡ ἐποικοδομητικὴ καὶ θεία ὄντως διδασκαλία του βάλσαμον ἐπὶ τῶν καταπεπονημένων τοῦ ἀκροατηρίου του ψυχῶν.

Τὴν διδασκαλίαν του θέλει συνεχίσει ὁ κ. Ἰ. Μοσχάκης ἀνὰ πᾶσαν Κυριακὴν ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ὡς θέμα του ἔχων πάντοτε τὰ κατὰ τὸν οἰκογενειακὸν βίον καὶ τὸν γάμον.

«ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΣΥΝΤΕΧΝΙΩΝ»

Νέον βῆμα πρὸς τὴν πρόοδον ἀποτελεῖ βεβαίως ἡ ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον νέα συνάδελφος. Δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ συγχαρῶμεν τὴν πολυάριθμον παρ' ἡμῖν τῶν συντεγνιῶν τάξιν, διότι εἰς τόσῳ δεξιῶς ἠσημένον κάλαμον ἀνέθηκε τὴν ὑπεράσπισιν τῶν συμφερόντων αὐτῆς.

ΟΙ ΚΕΡΔΙΣΑΝΤΕΣ ΑΡΙΘΜΟΙ

ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΗΣ "ΕΦΗΜ. ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ,,

Ἐκ τῶν κερδισάντων ἀριθμῶν προσῆλθον μέχρι σήμερον καὶ παρέλαβον ἐκ τοῦ γραφείου μας τὰς ἑξῆς εἴδη: Τὸ ἕτερον τῶν φορεμάτων τῆς κυρίας Σπάρτης Καρασταμάτη ἐκέρδισεν ὁ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως κ. Δημήτριος Μελιάδης κομιστὴς τοῦ ἀριθ. μοῦ 529. Ἀνὰ ἡμίσειαν δωδεκάδα γυναικείων μεταξωτῶν ρινομάκτρων παρέλαβον αἱ κ. κ. Μαρία Δημητριάδου καὶ Μαρία Σσμίου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Ἰωάννα Γεωργοπούλου ἐκ Σύρου, κομίστριαι τοῦ ἀριθ. 4914, 5017 καὶ 4769. Ἀνὰ ἡμίσειαν δωδεκάδα ἀνδρικῶν μεταξωτῶν ρινομάκτρων παρέλαβον αἱ κ. κ. Ἀσπασία Καρτάλη ἐκ Βώλου, Θεόδωρος Οἰκονομίδης ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Ἀνδρέας Δημητρίου ἐκ Κερκύρας, κομισταὶ τῶν ἀριθ. 3239, 4770 καὶ 4510. Ἀνὰ ἓν πολυτελὲς τῆς χειρὸς κάτοπτρον παρέλαβον αἱ κ. κ. Σοφία Μακρυγιάννη ἐκ Πατρῶν, Εὐγενία Λαζαρίδου ἐκ Μασσαλίας καὶ Λεωνίδας Σαρίδης ἐκ Σμύρνης, κομισταὶ τῶν ἀριθ. 2523, 5004 καὶ 4915. Δὲν ἐζητήθησαν εἰσέτι τὸ ὑπὸ τοῦ ἀριθ. 4655 κερδισθὲν φόρεμα τῆς κ. Καρασταμάτη, αἱ ὑπὸ τῶν ἀρ. 3661, 2380 καὶ 5010 κερδισθεῖσαι μανδυλιοθῆκαι, ἡ ὑπὸ τοῦ ἀριθ. 318 κερδισθεῖσα ὑδατογραφία καὶ αἱ ὑπὸ τῶν ἀριθ. 2159, 1087 καὶ 576 κερδισθεῖσαι ἐτήσιαι συνδρομαὶ ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῶν Κυριῶν».

Παρακαλοῦνται αἱ κ. κ. συνδρομήτριαί μας νὰ ἐξετάσωσι τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἡμερολογίων των, μὴ ἐν ἀγνοίᾳ των ἐκέρδισάν τι ἐκ τῶν μὴ εἰσέτι ζητηθέντων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Μ. Α. Δ. **Τῆνον.** Ἐνόμιζα ὅτι θὰ κατώρθουν νὰ σᾶς γράψω αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν τὸ κατώρθωσα. Φύλλα κ. Ἰ. Μ. μᾶς ἐπεστράφησαν ἐκ Τήνου μὲ τὴν ἐπιγραφὴν ἄγνωστος. Δηλώσατε εἰς αὐτὸν ταχυδρομεῖον.—Καν Α. Α. **Ἀθήνας.** Δημοσιεύεται εὐχαρίστως, ὡς βλέπετε. Ἀλλὰ διατὶ νὰ κρύψητε τὸ ὄνομά σας. Πάντοτε ἐσάκις ἔχητε ἐναντίαν γνώμην, ἐκθέτετε αὐτήν. Δὲν ἔχομεν τὴν ἰδέαν ὅτι εἴμεθα ἀλάνθαστοι, πολλὰ δὲ καλὰ ἐκ τῆς συζητήσεως προκύπτουσι. — Καν Α. Α. **Ἰωάννινα.** Ἴσως εἶχε συμβῆ παρεννόησίς τις. — Καν Π. Θ. Λ. **Μερσίναν.** Εὐγνωμονοῦμεν δι' εὐγενῆ καὶ ὡραῖα ὑπὲρ ἡμῶν αἰσθήματά σας, ὡς καὶ διὰ παρασχεθεῖσας ἡμῖν ἐξηγήσεις. Τὸ εἴχομεν ἐννοήσει. Δυστυχὴς ἄνθρωπος! Τὰ φύλλα ἀπεστάλησαν ἐκ νέου. Μήπως δὲν ὑπάρχῃ ταχυδρομεῖον τακτικὸν ἐν τῇ πόλει σας; — Καν Μ. Γρ. **Μύκωνον.** Ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν. Ἐὰν κριθῇ κατάλληλον, εὐχαρίστως.—Κον Χ. Θ. **Ροστόβιον.** Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Καλῇ οἰκοδεσπίνη. **Ἐνταῦθα.** Καὶ ἄλλοτε εἴχομεν δημοσιεύσει σχετικὴν συνταγήν. Διαλύετε ἅλας τοῦ μαγειρείου ἐντὸς ὕδατος καὶ βρέχετε ἐν αὐτῷ τὸ φυτίλι. Ἀφοῦ στεγνώσῃ τὸ περᾶτε εἰς τὴν λάμπαν. Δίδει λαμπρὸν φῶς.—Καν Α. Μ. **Ὑπάτην** Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ζητήσατε ἀποδείξεις παρὰ τοῦ αὐτόθι ἀντιπροσώπου μας, πρὸς ὃν ἐστάλησαν ἤδη. — Καν Δ. Μ. **Νίκαιαν.** Μήπως εἴμεθα μάντεις; Διατὶ δὲν εἰδοποιήσατε ἐγκαίρως. Δὲν σᾶς συμβουλεύομεν. Διότι ἡ μετάβασις ἐδῶ ἀπὸ τοῦ ψύχους εἰς τοὺς καύσωνας εἶναι

ΓΑΜΟΣ ΕΝ ΦΥΛΑΚΗ

Ἡ Ρηγίνα ὀρθὴ ἤρξατο ὑπαγορεύουσα:

«Κόρη μου, μεταμελοῦμαι διὰ τὴν μακρὰν παρεννόησιν, ἥτις ἐπὶ τόσον καιρὸν παρετάθη μεταξύ μας. Ἵνα ἐπανορθώσω τὸ ἄδικον, ὅπερ ἡ παρεννόησις αὕτη σοὶ προὐξένησε, συναινῶ νὰ ἔλθω νὰ ζήσω πλησίον σου ἐπί τινα χρόνον. Μετὰ ταῦτα θὰ λάβω τὴν εὐχαριστησιν νὰ σὲ παρουσιάσω εἰς τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους, μεθ' ὧν δὲν ἐσχετίσθης μέχρι σήμερον.

»Ἰωάννα δὲ Σαντιναί, μαρκησία δὲ Βαλῶρῆ».

— Ἐτελειώσατε; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία, ἀφήνουσα τὴν γραφίδα.

— Ναί, καὶ ἡ Ρηγίνα τῇ ἔτεινε τὴν ἔγγραφον ὁμολογίαν τοῦ Ροβέρτου.

— Χάρτην ἀντὶ χάρτου, δὲν ἔχει οὕτως; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία μετὰ καταφρονήτεως, τείνουσα αὐτῇ τὰ παρ' αὐτῆς πρὸ μικροῦ γραφέντα, χωρὶς νὰ λάβῃ τὸ ἰδικόν της. Ἀναγνώσατε πρῶτον, προσέθηκεν.

Ἡ Ρηγίνα, ρίψασα ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ τεινομένου αὐτῇ χάρτου, ἀνέγνωσεν: «Ἀθλία! Ὁ δολοφόνος εἶσαι σύ. Ὁ Ἰάκωβος ἐκτύπησεν ἄνθρωπον ζῶντα καὶ ὑπερασπιζόμενον! Σὺ ἐκτύπησας ἕνα νεκρόν. Αὐτὸς οὗτος ὁ ἀθῶος θα μοὶ ἀπηγόρευε νὰ κατέλθω μέχρι σοῦ καὶ θὰ προὐτίμα μυρίους θανάτους, ἢ νὰ μὲ ἀκούσῃ ἀποκαλοῦσάν σε τέκνόν μου».

Ἡ ἀθλία ἔμεινεν ὡς ἀπολελιθωμένη. Ἀφήσασα δὲ ὑπόκωφον μυκηθμόν, κατέσχισεν εἰς μυρία τεμάχια τὸ ἀνὰ χεῖράς της ἔγγραφον. Ἡ καταστροφὴ τοῦ ἐγγράφου τούτου ἦτο ἡ καταδίκη τοῦ Ἰακώβου.

— Ὑγιαίνοιτε, εἶπε, στρεφομένη πρὸς τὴν γραῖαν μαρκησίαν. Λυποῦμαι, διότι συνετέλεσα, ὅπως ὁ υἱός σας ζήσῃ πλησίον μου εὐτυχῆ ἔτη. Ἐὰν δὲ ὁ Ἰάκωβος ἀνέλθῃ ἐπὶ τῆς λαιμητόμου, θὰ εἴμεθα δύο αἱ ὠθήσασαι αὐτόν, σεῖς καὶ ἐγώ.

— Ἡ ἀθωότης τοῦ Ἰακώβου θὰ ἀποδειχθῇ, καὶ τίς οἶδεν, ἀθλία, ἂν σὺ αὐτὴ δὲν συντελέσῃς εἰς τοῦτο.

— Ἐγώ!! Θὰ ἀντικαθίστων τὸν δήμιον, ἐάν μοὶ ἐπετρέπετο, εἶπε, καὶ ἐξῆλθε μανιώδης.

VI

Ἦτο ἡ ἐννάτη πρωινὴ ὥρα. Ἡ αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου, ἐν ᾧ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην θὰ ἐδικάζετο ἡ ὑπόθεσις τοῦ Ἰακώβου, ἦτο πλήρης.

Ὁ Ἰάκωβος δὲ Γραμπραὶ κάθηται μελανείμων ἐπὶ τοῦ ἑδωλίου τοῦ κατηγορουμένου, ἐφ' οὗ τόσοι κακοῦργοι ἐκάθησαν πρὸ αὐτοῦ. Εἶναι κατηφής, ἀλλ' ἀξιοπρεπής. Ἀμετάβλητος ἀποφασιστικότης ἀναγινώσκεται ἐπὶ τοῦ ὑπὸ τῆς ἀγρυπνίας καὶ τῆς ἀπελπισίας ἐξηντλημένου προσώπου του.

Ἐπὶ τῆς πρώτης σειρᾶς τῶν θρανίων κάθηνται δύο γυναῖκες μελανειμονοῦσαι, ἡ γραῖα μαρκησία δὲ Βαλωρῆ καὶ ἡ Μαγδαληνή

Μετὰ τὴν τοποθέτησιν τῶν δικηγόρων, ὁ πρόεδρος καλεῖ τὸν κατηγορούμενον, πρὸς ὃν ποιεῖται τὰς συνήθεις προεισαγωγικὰς ἐρωτήσεις: Πόθεν εἶσαι κτλ.

Μετὰ ταῦτα ὁ γραμματεὺς ἀναγινώσκει τὴν κατηγορητήριον ἐκθεσιν. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν αὐτοῦ ὁ πρόεδρος εἶπε πρὸς τὸν κατηγορούμενον:

— Ἐγέρθητε καὶ ἀποκριθῆτε.

Ὁ Ἰάκωβος ἠγέρθη καὶ ὑποκλινόμενος μετὰ σεβασμοῦ πρὸ τοῦ προέδρου εἶπε:

— Κύριε πρόεδρε! Θὰ μοὶ συγχωρήσετε νὰ μὴ ἀπαντήσω εἰς οὐδεμίαν τῶν ἐρωτήσεών σας, διότι σᾶς ὁμολογῶ ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς τιμῆς μου, ὅτι εἶμαι ἐντελῶς ἀθῶος τῆς ἀποδομένης μοι κατηγορίας. Δὲν ἔχω ὅμως καὶ καμμίαν ἀπόδειξιν τῆς ἀθωότητός μου ταύτης. Αἱ λέξεις αὗται εἶναι αἱ τελευταῖαι, ἃς ἀκούει παρ' ἐμοῦ τὸ σεβαστὸν δικαστήριον.

Μεθ' ὃ ἐκάθησεν εἰς τὴν θέσιν του, χωρὶς νὰ φανῇ κἂν προσέχων εἰς ὅ,τι ἐλέγετο περὶ αὐτόν.

πολὺ ἀπότομος.—Καν Ε. Ρ. **Καλάμας.** Λυπούμεθα καὶ ἡμεῖς, ἀλλὰ παραπονήθητε κατὰ τῆς τύχης. Τὰ πλεῖστα τῶν κερδισθέντων εἰδῶν ἐζητήθησαν ἤδη. Τὸ ἕτερον τῶν φορεμάτων ἀκόμη.—Καν Μπ. Μ. **Ἀθήνας.** Ἐλήφθη. Καταλληλότατον. Δημοσιεύεται σήμερον.—Καν Φ. Γκ. Port-Teufic. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ὑπάρχει μικρὰ διαφορά. Κατὰ τὰ βιβλία μας καθυστερεῖ καὶ τὸ 89. Ἐὰν ἔχητε ἀπόδειξιν τούτου, γνωρίσατε ἡμῖν τὸν ἀριθμόν. —Καν Δ. Θ. **Μακροχώριον.** Οὐδὲν ἐλήφθη. Βεβαίως ἄνευ λατινικῶν δὲν δύνασθε νὰ ἐγγραφῆτε, ἀφοῦ ἐὰν δύνασθε νὰ λάβητε καὶ ἀπολυτήριον γυμνασίου, —Κον Μ. Θ. **Κ/πολιν.** Ἡ σύζυγος δὲν εἶναι μικρὸν παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐπιτρέπεται οὔτε εἰς ὑμᾶς, οὔτε εἰς ἄλλους νὰ ἐπιπλήττωσι. Δύνασθε νὰ τὴν συμβουλεύητε φιλικῶς, ὡς καὶ ἐκείνη ἔχει τὸ αὐτὸ δικαίωμα. Ὁ αἰὼν μας δὲν εἶναι εὐτυχῶς αἰὼν δεσποτισμοῦ καὶ δουλείας τῆς γυναικός. Ἡ ἐπιστολή σας καὶ αἱ περὶ τῆς συζύγου σας φράσεις σας μᾶς πείθουσιν ὅτι κάθε ἄλλο παρὰ θῦμα εἶσθε, ὡς λέγετε.—Καν Μ. Μ. Τρ. **Κεφαλληνίαν.** Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας.—Καν Ι. Π. **Ἀλεξάνδρειαν.** Δημοσιευθήσεται εὐχαρίστως.—Καν Θ. Κ. **Μασσαλίαν.** Ἔχετε ἄδικον. Τὸ καλὸν δὲν πράττει τις ἵνα καταστῇ εὐγνώμονας, ἀλλ' ἵνα εὐχαριστήσῃ ἑαυτὸν διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ πρὸς τὸν πλησίον καθήκοντος.—Καν Κ. Π. **Ἀθήνας.** Ἐσπερίδες ναί. Χοροὶ ὄχι. Οὔτε ἡ θρησκεία τὸ ἐπιτρέπει, οὔτε ὁ καιρὸς εἶναι πλέον κατάλληλος.—Καν Μ. Θ. **Ρώμην.** Βεβαίως δεχόμεθα ἔργα τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Ἑλληνίδων διὰ τὴν καλλιτεχνικήν μας ἔκθεσιν. Ὅσῳ περισσότερα, τόσῳ καλλίτερα. Αἱ δαπάναι ἀποστολῆς καὶ παραλαβῆς ἐνταῦθα θὰ ἐπιβαρύνωσι τὴν ἀποστέλλουσαν. — Καν Ε. Π. **Ἀλεξάνδρειαν.** Μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως δεχόμεθα τὴν εὐγενῆ συνεργασίαν σας. Ἀποφεύγετε μόνον τὰ λίαν μακροσκελῆ ἄρθρα.—Καν Κ. Γ. Π. **Κάρυστον.** Ἀποστέλλονται εὐχαρίστως —Κον Ἐμ. Π. **Ρέθυμνον.** Τὸ τῆς κ. Τριφ. εἶχε διακοπῆ, διότι μᾶς ἐπεστράφη. Ὥστε δὲν πταιομεν ἡμεῖς.—Καν Κ. Μ. **Σύρον.** Δεκαεξαέτις κόρη δύναται βεβαιότατα νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸν κόσμον. —Χριστιανῷ **Πειραιεῖ.** Δυστυχῶς τὰ ἐπιχειρήματά σας δὲν εἶναι πειστικά. Φρονοῦμεν μάλιστα, ὅτι ἐὰν τὰ χονδροειδῆ ταῦτα Ἑβραϊκὰ λάθη δὲν περιέβαλλον τὰ τῆς θρησκείας μας, οἱ χριστιανοὶ θὰ ἦσαν πολὺ εὐσεβέστεροι παρ' ὅ,τι εἶναι. Τὸ νὰ προτιμᾶτε δὲ τὴν τῶν κτηνῶν σύζευξιν τῆς ἀνθρωπίνης καὶ τὸ νὰ θεωρῆτε τὴν εὐγενῆ καὶ ἄδολον ἀγάπην ἀντικειμένην εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ θεοῦ προλίθεσθε ἥκιστα χριστιανός. Ἴσως εἶσθε μοναχός; Τὰ «ὁ νοῶν νοείτω» δὲν δύνανται νὰ λέγωνται σήμερον, καθ' ὃ πᾶς πιστεύων ἀπαιτεῖ καὶ νὰ ἐννοῇ τί πιστεύει.—Κον Α. Δ. **Πικέτον.** Ἐλήφθησαν. Συμμορφούμεθα ὁδηγίας σας. Καν Α. Σ. **Βορδώ.** Ἐλήφθησαν Εὐχαριστοῦμεν. — Καν Εὐ. Χρ. **Καλάμας.** Ἐλήφθησαν Εὐχαριστοῦμεν. – Καν Κλ. Φ **Ἀλεξάνδρειαν.** Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν —Καν Μ Ρ. **Κύμην.** Τὰ τοῦ μικροῦ μαρκάρονται ἅμα γεννηθῇ ὅτε καὶ τίθεται τὸ ἀρχικὸν τοῦ ὀνόματος μετὰ τοῦ ἀρχικοῦ τοῦ οἰκογενειακοῦ ἐπωνύμου· τὰ τοῦ οἴκου εἴδη ἐν συμπλέγματι τὰ ἀρχικὰ τῶν δύο συζύγων.—Κον Δ. Κ. **Κωνσταντζαν.** Δυστυχῶς ἐξηντλήθησαν.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Κροκέτα. Θέσατε ἐντὸς μεγάλης πηλίνης λεκάνης ἡμίσειαν ὀκὰν φαρίνας εἰς σωρον. Σχηματίσατε ἐν τῷ μέσῳ ὀπήν. Χύσατε ἐν αὐτῇ 100 δρ. φρέσκον βούτυρον, 100 δρ. ψιλοκοσκινισμένην ζάχαριν, ἡμισυ ποτήριον ρουμίου, 3 ὠὰ καὶ 1 δρ. βανίλιας εἰς κόνιν. Ἀναμίξατε μετὰ ταῦτα καλῶς ὅλα μαζὶ καὶ ζυμώσατε, μέχρις οὗ ἡ ζύμη σας ἔσται καλὴ εἰς πλάσιμον. Τὴν ἀνοίγετε τότε, μὲ τὸ ἐπίτηδες ξύλον, εἰς φύλλον πάχους ἡμίσεος δακτύλου, ἀλείφετε τὸ φύλλον τοῦτο μὲ κρόκον ὠοῦ, ἐπιπάσσετε αὐτὸ μὲ ἀμύγδαλα λεπτότατα κομμένα. Βουτυρόνετε τὸ ταψί σας καὶ ἐπιπάσσετε αὐτὸ μὲ γαλέταν λεπτοκοπανισμένην, στρώνετε ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἄνω παρασκευασθὲν γλυκισμά σας καὶ τὸ ἑψήνετε εἰς φοῦρνον μετρίως θερμόν. Ὅταν ἑψηθῇ, τὸ κόπτετε εἰς τεμάχια μακρόστενα, καὶ ἔχετε κροκέτα νοστιμώτατα, καὶ μετὰ τόσης εὐκολίας κατασκευαζόμενα.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Πλύσιμον τριχάπτων καὶ τουλίων. Κατασκευάσατε δυνατὴν σαπωνάδα ἐντὸς χύτρας πηλίνης, θέσατε ἐν αὐτῇ τὰ πρὸς πλύσιμον τρίχαπτα καὶ τούλιά σας καὶ ἀφήσατέ τα νὰ βράσωσιν ἐπὶ ἐλαφρᾶς πυρᾶς ἓν τέταρτον. Ἀποσύρατέ τα τοῦ ὕδατος, ἀποστάξατέ τα διὰ τῶν χειρῶν σας, χωρὶς νὰ τὰ τρίψητε, καὶ ἀποπλύνατε εἰς ἄφθονον καθαρὸν ὕδωρ, χωρὶς νὰ τριφθῶσι. Μετὰ ταῦτα βυθίζετε εἰς ἄλλην λεκάνην ὕδατος, ἐν ᾗ ἔχετε διαλύσει ἀνάλογον λουλάκι.

Ἰδιαιτέρως ἔχετε κατασκευάσει ἐλαφρὰν διάλυσιν ἀραβικοῦ κόμμεος, βυθίζετε ἐν αὐτῇ τὰς ἐκ τοῦ λουλακίου ἀποσταχθείσας δαντέλλας σας, τὰς στίβετε καὶ τὰς ἐξαπλώνετε, στηρίζουσαι αὐτὰς διὰ καρφίδων, ἐπὶ τεμαχίου σανίδος, ὑπενδεδυμένης διὰ λευκῆς φλανέλλας.

Πρὸς ἐνδυνάμωσιν τῶν οὐλων καὶ στερεοποίησιν τῶν ὀδόντων. Λαμβάνετε ἓν λεμόνι, τὸ κορφόνετε πανταχόθεν μὲ γκρόφαλα, τὸ κρεμᾶτε ὑπὸ τὴν καπνοδόχον, καὶ ὅταν ξηρανθῇ καλῶς, τὸ τρίβετε εἰς λεπτὴν κόνιν. Μὲ τὴν κόνιν ταύτην καθαρίζετε τὰ οὖλα καὶ τοὺς ὀδόντας καθ' ἑκάστην.

Παρακαλοῦνται αἱ κ. κ. συνδρομήτριαι, ὡς καὶ οἱ κ. κ. συνδρομηταί, ὧν ἡ συνδρομὴ λήγει σήμερον, νὰ σπεύσωσιν εἰς ἀνανέωσιν αὐτῆς, ἐὰν ἐπιθυμῶσι νὰ τιμήσωσι διὰ τῆς ὑποστηρίξεώς των καὶ κατὰ τὸ Ε' ἔτος τὴν «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν».

Κατὰ γενικὸν ληφθὲν μέτρον, ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου θέλει διακοπῆ πρὸς πάντα μὴ ἀνανεώσαντα τὴν συνδρομήν του ἐντὸς τοῦ μηνὸς Μαρτίου. Ἡ συνδρομὴ εἶναι τόσον εὐτελής, ὥστε δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ὑποβαλλώμεθα εἰς τήρησιν ἀνοικτῶν λογαριασμῶν καὶ μακρᾶς ἀλληλογραφίας πρὸς τοῦτο.

Διὰ τελευταίαν δὲ φορὰν ἀπευθυνόμεθα πρὸς ἐκείνας, αἵτινες καθυστεροῦσι καὶ τὴν τοῦ λήξαντος ἢ καὶ παρελθόντων ἐτῶν συνδρομάς. Ἐλπίζομεν ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ κανονίσωσι τὰ παλαιὰ χρέη των, ἀπαλλάττουσαι οὕτω καὶ ἡμᾶς τῆς ἀνιαρᾶς φροντίδος τοῦ νὰ λαμβάνωμεν μέτρα ἀσυμβίβαστα πρὸς τὰς ἀγαθὰς σχέσεις, αἵτινες ὑφίστανται μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν ἀναγνωστριῶν μας.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ κλειδοκυμβάλου ἄριστα κατηρτισμένος καὶ συνιστώμενος θερμῶς παρ' ἡμῶν ζητεῖ μαθήματα. Τὸ σύστημα τῆς διδασκαλίας του εἶναι ἐκ τῶν νεωτάτων καὶ τελειοτάτων, ἡ ἀμοιβὴ δὲ μετρία. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Ὁ πρόεδρος κατεβαλε τελευταίαν προσπάθειαν, ἵνα καταπείσῃ τὸν κατηγορούμενον νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἐρωτήσεις του, ἀλλ' ἐκεῖνος, ὡς ἄγαλμα λίθινον, ἔμεινε ψυχρὸς καὶ ἄφωνος.

Ὁ πρόεδρος τότε, ἀφοῦ χαμηλοφώνως ἀντήλλαξε λέξεις τινὰς μετὰ τῶν παρ' αὐτῷ συναδέλφων, εἶπεν:

— Ἐπειδὴ ὁ κατηγορούμενος ἀποποιεῖται νὰ ἀποκριθῇ, τὸ δικαστήριον προβαίνει εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ δημόσιος κατήγορος προσέθηκεν:

— Οἱ κύριοι ἔνορκοι θὰ ἐκτιμήσωσι βεβαίως τὸ σύστημα τοῦτο τῆς ὑπερασπίσεως, ὅπερ ὁ κατηγορούμενος μετεχειρίσθη καὶ πρὸ τοῦ ἀνακριτοῦ. Ἀπεποιήθη λοιπὸν δὶς ἤδη νὰ διαφωτίσῃ τὴν δικαιοσύνην καὶ κατὰ συνέπειαν, μεθ' ὅλας τὰς διαμαρτυρίας του, ἠσέβησε πρὸς αὐτήν

Ὁ κ. Ραμελαὶν ὑπερησπίσθη τὸν πελάτην του κατὰ τῆς ἀποδιδομένης αὐτῷ ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως μομφῆς, καὶ μετὰ τὴν μικρὰν ταύτην παρέκβασιν τὸ δικαστήριον προέβη εἰς ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων.

Πρῶτος μάρτυς ἐκλήθη ὁ ἀμαξηλάτης ὅστις εἶχεν ὁδηγήσει τὸν Ἰάκωβον κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς εἰς Παρισίους ἀφίξεώς του ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς τὸ μέγαρον τῆς νεαρᾶς χήρας, ἥτις κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ὑπέγραφε τὸ γαμήλιον μετὰ τοῦ Γέβρ συμβόλαιόν της. Μετ' αὐτὸν ὁ ὑπηρέτης, ὅστις εἰσήγαγε τὸν νέον παρὰ τῇ μαρκησίᾳ καὶ ὅστις ἐπεβάρυνε τὴν θέσιν τοῦ κατηγορουμένου διηγούμενος μετὰ πόσης πυρετώδους ὁρμῆς καὶ ἀποτόμου βίας ὁ Ἰάκωβος ἐζήτει νὰ ἴδῃ αὐτοστιγμεὶ τὴν μαρκησίαν, πῶς ἐνεχείρισεν αὐτῷ ἓν ἑκατόφραγκον, ὅπως τῇ διαβιβάσῃ παρευθὺς τὸ ἐπισκεπτήριόν του.

— Καὶ τί σοι εἶπεν ἡ μαρκησία, ὅτε τῇ ἐπαρουσίασας τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ πρόεδρος.

Ἐφάνη ἐκπλαγεῖσα καὶ μοὶ εἶπε· Καλά, ἔρχομαι

Ἡ γραῖα μαρκησία ἠτένισε τότε τὸν δικηγόρον μὲ βλέμμα παράδοξον, σημαῖνον: Βλέπετε, ὅτι δὲν ἠπατώμην, ὅτι αἰτία τοῦ κακοῦ εἶναι ἡ γυνὴ αὕτη.

Ἀφοῦ μετὰ τὸν ὑπηρέτην ἐξητάσθησαν πάντες, ὅσοι ἔτυχε νὰ ἴδωσι τὸν Ἰάκωβον πρὸ τοῦ φόνου ἢ μετὰ τὸν φόνον τοῦ Γέβρ, ἡ μικρὰ θύρα, δι' ἧς οἱ μάρτυρες εἰσήρχοντο, ἀνεῴχθη ἐκ νέου, καὶ γυνὴ νέα καὶ ὡραία, μελανείμων, πλὴν μετὰ σπανίας ἐνδεδυμένη χάριτος, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ἦτο ἡ μαρκησία Ρηγίνα δὲ Βαλωρῆ.

Ψιθυρος θαυμασμοῦ ἐχαιρέτισε τὴν νεαρὰν κυρίαν.

Ὁ πρόεδρος τότε, μεταβαλὼν ὕφος καὶ τόνον, τῇ προσέφερε κάθισμα καὶ μετὰ τὰς συνήθεις κατὰ τὴν ὁρκοδοσίαν διατυπώσεις, τῇ εἶπεν:

— Ὅσον ἐπίπονος καὶ θλιβερὰ καὶ ἂν σᾶς εἶναι, κυρία, ἡ ἀφήγησις τῶν κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Ροβέρτου Γεβρ περιστάσεων θὰ σᾶς παρακαλεσωμεν ἐν τούτοις νὰ ἀφηγηθῆτε ἡμῖν τὰ πάντα λεπτομερῶς, ἵνα φωτίσητε τὴν δικαιοσύνην.

Ἐφάνη συναθροίζουσα ἁπάσας τὰς δυνάμεις της καὶ συγκεντροῦσα τὰς ἀναμνήσεις της, ἔστρεψεν ἓν βλέμμα πρὸς τὸν Ἰάκωβον, ὅστις δὲν ἐταπείνωσε τὸ ἰδικόν του, ἠτένισε μετὰ μνησικακίας τὴν γραῖαν μαρκησίαν καὶ τὴν Μαγδαληνήν, καὶ μετὰ ταῦτα ἤρξατο τὴν ἀφήγησίν της χαμηλοφώνως μέν, ἀλλ' εὐκρινῶς, ὥστε παρὰ πάντων νὰ γίνηται ἀκουστή.

— Ἐγνώρισα, εἶπε, τὸν κ. Ἰάκωβον δὲ Γραμπραὶ νεώτατον, ἐν Λονδίνῳ, καθ' ὃν χρόνον ἐγνώρισα καὶ τὸν ἀνάδοχόν του κ. μαρκήσιον δὲ Βαλωρῆ, ὅστις κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην μοὶ ἔκαμε τὴν τιμὴν νὰ μοὶ ἐμπιστευθῇ τὸ ὄνομά του. Τὸ ὄνομα τοῦτο νομίζω, ὅτι ἕφερον λίαν ἀξιοπρεπῶς Ὁ κ. Ἰάκωβος δὲ Γραμπραί, ἀγνοῶν τὰς ἰδέας καὶ τὰς περὶ ἐμοῦ βλέψεις τοῦ δευτέρου τούτου πατρός του, μοὶ ἔγραψεν ἐπιστολήν, ἣν ἔδειξα εἰς τὸν κ. ἀνακριτήν, καὶ εἰς ἣν ἀπεικονίζετο αἴσθημά τι τρυφερὸν πρὸς ἐμέ, τὸ ὁποῖον ἔσπευσα νὰ καταπνίξω καὶ ἀπωθήσω. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ κ. δὲ Γραμπραὶ διωρίσθη ἀκόλουθος πρεσβείας καὶ ἀνεχώρησεν εἰς μακρυνὰς χώρας. Δὲν ὑπέθετα τότε, ὅτι ἡ ἐπιστροφή του θα μοὶ προξένει τόσα δάκρυα. Ἔποαξα ὅ,τι ἠδυνήθην, ἵνα ἐμποδίσω τὴν ἀναχώρησίν του. Τῷ ὑπεσχέθην φιλίαν ἀδελφῆς, ἀφοσίωσιν μητρός, ἀφοῦ ἄλλως τε ἐνυμφεύθην μετὰ τοῦ δευτέρου πατρός του. Ἀνεχώρησεν.

(ἀκολουθεῖ)